

هیئت انتخاب کنندہ

۲۷۰ رأی - رقم جادوئی

اداره برنامه های اطلاعات بین المللی وزارت امور خارجه ایالات متحده هر ماه یک مجله الکترونیکی تحت عنوان مجله الکترونیکی ایالات متحده آمریکا (*eJournal USA*) منتشر می کند. این مجلات مسائل مهم پیش روی ایالات متحده و جامعه بین المللی، و همچنین جامعه، ارزشها، افکار و موسسات ایالات متحده را مورد بررسی قرار می دهد.

هر ماه یک مجله جدید به زبان انگلیسی منتشر می شود و سپس نسخه های آن به زبان های فرانسه، پرتغالی، روسی و اسپانیایی انتشار می یابند. بخش های منتخبی از آنها به زبان های عربی، چینی و فارسی منتشر می شوند. هر مجله بر اساس شماره و جلد آن مشخص می شود.

آرا و نظرات مطرح شده در این مجله ها لزوماً نشان دهنده دیدگاه ها و یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد. وزارت امور خارجه درقبال محتویات و امکان دسترسی دائمی به تارنماهای اینترنتی که بازبین‌کنندگان را به این مجله ها ارجاع می دهد، هیچ مسئولیتی ندارد؛ اینگونه مسئولیت ها صرفاً مربوط به ناشرین آن تارنماها می باشد. امکان چاپ مجدد و ترجمه مقالات، عکس ها و تصاویر این مجله ها در خارج از ایالات متحده وجود دارد، مگر اینکه به طور صریح به محدودیت های حق چاپ انحصاری اشاره شده باشد، که در چنین مواردی باید از دارنده حق چاپ انحصاری ذکر شده در مجلات کسب اجازه گردد.

اداره برنامه های اطلاعات بین المللی وزارت امور خارجه نسخه های کنونی و قبلی این مجلات را در قالب های مختلف الکترونیکی در آدرس اینترنتی:

[http://www.america.gov/publications/
ejournalusa.html](http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html)

در دسترس قرار داده شده است. نظرات و پیشنهادات خود را می توانید به سفارت آمریکا در منطقه خودتان و یا به هر یک از دفاتر ویراستاری ارسال نمایید:

وزارت امور خارجه ایالات متحده / سپتامبر ۲۰۰۸
جلد ۱۳ / شماره ۹

<http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html>

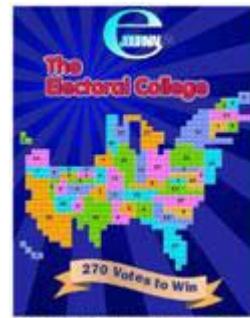
اداره اطلاعات بین المللی:

جرمی اف. کورتین
جاناتان مارکولیس

همانگ کنندۀ:
تدوینگر اجرایی:

مدیر طرح و برنامه ریزی : جورج کلاک
سردبیر: ریچارد دبلیو. هاکابی
مدیر تدوین: بروس اودسی
سوزان ال. دانر
مدیر تولید: کلوه دی. الیس
دستیار مدیر تولید: جانین پری
تهیه کننده تارنما:

سردبیر کپی: کاتلین هوگ
تدوین تصاویر: آن مانرو جیکوبس
طراح جلد: وینسنت هیوز
گرافیست: وینسنت هیوز
متخصص منابع: آنیتا ان. گرین
جورج بورکس

روی جلد: وینسنت هیوز، گرافیک © ۲۰۰۳.
نيويورك تايمز. تمام حقوق محفوظ است.

نقشه پنجاه ایالت و ناحیه کلمبیا از نظر اهمیت هیئت
انتخاب کننده رئیس جمهوری ...

... و نقشه مرسوم جغرافیایی ایالات متحده آمریکا

در باره این شماره

احتمالاً

بیش از ۱۰۰ میلیون رای دهنده آرای خود را در انتخابات سراسری ۴ نوامبر ایالات متحده به صندوق ها خواهند ریخت. اما فقط ۵۳۸ زن و مرد رئیس جمهور بعدی ایالات متحده را انتخاب خواهند کرد، و این انتخابات در ۵۰ پایتخت ایالات و نیز در پایتخت، واشنگتن دی سی، در ۱۵ دسامبر صورت خواهد گرفت.

این سیستم انتخابات غیر مستقیم، که به هیئت های نمایندگی معروف است، به وسیله بنیانگذاران قانون اساسی در سال ۱۷۸۷ برقرار گشت که، برای امریکائی ها و غیر امریکائی ها به یکسان معاً گونه است. این سیستم منعکس کننده سیستم حکومت فدرال در تخصیص قدرت، به دولت ملی، مردم و همچنین ایالت ها است.

همانگونه که جان سی فورتیه^۱، نویسنده کتاب تحت عنوان «پس از رای مردم» در این شماره از روزنامه اینترنی ای ژورنال یو اس ای^۲ می نویسد، سیستم هیئت های گزینش ریاست جمهوری نیازمند یک نامزد ریاست جمهوری است که بتواند در سطح ملی مورد قبول باشد که در مناطق مختلف نیز دارای جاذبه باشد: «یکی از نتایج سیستم هیئت نمایندگی گزینش ریاست جمهوری اینست که رقابت را برای حزب سوم، فراکسیون های منطقه ای و یا به دست آوردن ریاست جمهوری برای افراد کمتر شناخته شده، مشکل می سازد.»

انتخاب کنندگان ریاست جمهوری تقریباً همواره به همانگونه در ماه دسامبر رای می دهند که مردم در ماه نوامبر رای داده اند. برندهای ریاست جمهوری در مبارزات انتخاباتی خود توجّه کمی به ایالت های کاملاً حامی دموکرات و جمهوری خواه دارند. دو ایالت برندهای ریاست جمهوری دارای اختیار تمام هستند، گاهی اوقات ممکن است از نامزد دیگری، حمایت کنند، آن چنانکه در سال ۲۰۰۰ اتفاق افتاد.

دیوید مارک^۳، خبرنگار سیاسی، بازی های راهبردی را که به دنبال سیستم انتخاب هیئت نایندگی رخ می دهد توصیف می کند. نامزد های ریاست جمهوری در مبارزات انتخاباتی خود توجّه کمی به ایالت های کاملاً حامی دموکرات و جمهوری خواه دارند. در عوض، آنها تمرکز و منابع محدود خود را بر تعداد نسبتاً کمی از ایالت ها که آرای آنها بین دو حزب تقسیم شده است -- مانند فلوریدا و اوهایو نمونه های معروفی هستند-- که نتیجه انتخابات را تعیین می کنند، قرار می دهند.

بسیاری از امریکائی ها خواستار تغییر سیستم انتخاب ریاست جمهوری به انتخابات مستقیم بر اساس رای مردم هستند. اما چنین تغییری در چشم انداز نیست. اضافه نمودن متمم به قانون اساسی مستلزم وجود تمایل سیاسی قوی است. در ۲۲۰ سال گذشته تنها ۲۷ متمم قانون اساسی تصویب شده است. و چنین تغییری با مقاومت حامیان سیستم دو حزبی و حامیان سیستم حکومتی فدرال، در ایالت های کوچک مواجه خواهد شد که تعداد نمایندگان آنها در هیئت های نمایندگی متناسب با کوچک بودن ایالت نیست.

هرچه که است، حداقل سیستم هیئت نمایندگی دارای قاطعیت است. مجلس نمایندگان در مورد دو انتخابات ریاست جمهوری مجبور به تصمیم گیری شد، زیرا هیچ یک از نامزدها اکثریت آرای هیئت های نمایندگی را به دست نیاورده بود، و آخرین مورد آن در سال ۱۸۲۴ اتفاق افتاد.

ما امیدوارم که این شماره از مجله اینترنی ای ژورنال یو اس آ، به بهبود معلومات شما در باره دلایل تاریخی ایجاد سیستم هیئت نمایندگی انتخاب ریاست جمهوری و چگونگی عملکرد آن کمک نماید.

- هیئت سردبیری

^۱ John C. Fortier
^۲ eJournal USA

وزارت امور خارجه ایالات متحده آمریکا / سپتامبر ۲۰۰۸ / جلد ۱۳ / شماره ۹
<http://www.america.gov/publications/ejournals.html>

هیئت انتخاب کننده

شیوه عملکرد آن چگونه است:

جمهوری موجب انتخاب نامزدی شد که در سراسر کشور آراء کمتری از رقیب انتخاباتی خود داشت.

۵۷) ایجاد اصلاحات در هیئت انتخاباتی؟ کاری نه چندان ساده - نوشتۀ دیوید لابلین اصلاح نظام هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری مستلزم تلاش فراوان و اتفاق نظری است که اکنون وجود ندارد.

دنیا این امر را چگونه تلقی می کند:

۵۸) روش های انتخاباتی در چشم اندازی بین المللی - نوشتۀ اندرو الیس هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری در آمریکا، شیوه مشابهی با نظام های انتخاباتی در سراسر دنیا دارد ولی مخلوطی از یک شیوه منحصر به فرد است.

۵۹) هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری: چشم انداز فرانسوی - نوشتۀ آندره ای کاسپی نظام آمریکا جهت انتخاب ریس جمهوری برای مردم فرانسه، به عنوان یک مسئله اسرار آمیز است. ولی در حقیقت بعضی از عوامل نظام سیاسی دو کشور به هم نزدیک به نظر می رسدند.

۶۰) شاهت هایی شگفت انگیز در دو سوی اقیانوس اطلس - نوشتۀ فیلیپ جان دیوین نظام انتخاباتی آمریکا و انگلیس کاملاً با یک دیگر متفاوت هستند. ولی گاهی به طور عجیب پیامدهای مشابه دارند.

۶۱) منابع بیشتر

۶۲) محبوبیت گسترده، وجهه ملی - نوشتۀ جان فورتیر نظام انتخاب ریاست جمهوری آمریکا توسط بنیان گذاران این کشور بیش از ۲۰۰ سال پیش پی ریزی شده است. این نظام نه تنها با سیر زمان پایدار مانده، بلکه سیاست آمریکا را در طول تاریخ شکل داده است.

۶۳) طرز کار هیئت انتخاباتی چگونه مسئله هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری در قانون اساسی آمریکا ریشه دارد گردید. در اینجا حفایقی است درباره این که چطور واژه های قانون اساسی در طول تاریخ تعبیر شده است.

۶۴) برنده شدن اکثریت آرای هیئت های نمایندگی - نوشتۀ دیوید مارک

نظام هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری، انتخاب ریس جمهوری را به طرقی که به مراتب پیچیده تراز شمارش آرای عمومی است تعیین می کند. احزاب اصلی باید مهارت هایی در برنامه های راهبردی انتخابات به کار ببرند تا آرای چند ایالتی را که قابل پیش پیش نبوده و در پیامد انتخابات، سرنوشت ساز هستند به دست آورند.

۶۵) یک روز در زندگی یکی از اعضای هیئت انتخاباتی - نوشتۀ بروس اودیسی تیمیتی ویلارد یکی از ۵۳۸ نفر انتخاب کنندگان ریس جمهوری از سال ۲۰۰۰ تا خارب خود را شرح می دهد. نامزد مورد علاقه او باخت. بروس اودسی سردبیر نشریه الکترونیکی یو. اس. ای. است.

چگونه این مسئله موجب اختلاف می شود:

۶۶) تفاوت وجود دارد - نوشتۀ توماس اچ. نیل در تاریخ آمریکا، چهار بار نظام هیئت انتخاب کننده ریس

شیوه عملکرد آن چگونه است:

محبوبیت گسترده، وجهه ملی

نوشتۀ جان فورتیر

© AP Images/Jae C. Hong

هیئت انتخاب کننده ریاست جمهوری، نامزدهای احزاب سوم سیاسی را دلسرد و مایوس می‌کند.

منتخب او نیز به معاونتش انتخاب می‌گردد.

البته سیستم گزینش رئیس جمهوری پیچیدگی هایی نیز دارد. در صورتی که آرای هیئت انتخاباتی میان چندین کاندیدا تقسیم شده باشد، و یا دو کاندیدا تعداد آرای مساوی کسب کنند، وظيفة انتخاب رئیس جمهوری به مجلس نمایندگان سپرده می‌شود. امکان دارد یکی از کاندیداها اکثریت آرای مردمی را کسب کند و دیگری، اکثریت آرای هیئت انتخاباتی را. اما این مورد بسیار غیر محتمل هستند. تقریباً در تمامی دوره‌های اخیر انتخابات، فرد که انتخاب شده، دارای آرای مردمی، آرای اکثر ایالت‌ها، و حد نصاب اکثریت آرای هیئت انتخاباتی نیز بوده است.

اکثر مردم آمریکا از سیستم هیئت انتخاباتی رضایت ندارند. بر طبق نظر سنجی‌های انجام شده، بیشتر مردم آمریکا آرای مستقیم مردمی را ترجیح می‌دهند زیرا عقیده دارند که بیشتر دموکراتیک است.

با این حال، تدوین کنندگان قانون اساسی که هیئت انتخاباتی

نظام انتخاب ریاست جمهوری آمریکا توسط بنیان‌گذاران این کشور بیش از ۲۰۰ سال پیش پی ریزی شده است. این نظام نه تنها با سیر زمان پایدار مانده، بلکه سیاست آمریکا را در طول تاریخ شکل داده است.

تعداد زیادی از آمریکایی‌ها با همه جزئیات سیستم انتخاب رئیس جمهوری در کشورشان آشنا نیستند، مخصوصاً آن‌چه مربوط به هیئت انتخاباتی می‌شود، یعنی هیئت که تعیین کننده افرادی است که مسؤولیت ریاست جمهوری و معاونت او را در کشور به عهده می‌گیرند. اما مردم دور نمای کلی را درک می‌کنند. به عبارت دیگر، هر یک از ایالات دارای تعدادی انتخاب کننده هستند، ایالات پر جمعیت‌تر از تعداد بیشتری انتخاب کننده برخوردار می‌باشند، و ایالات کم جمعیت‌تر دارای تعداد کمتری هستند. شهروندان در ایالتی که اقامت دارند رأی می‌دهند، و برنده این آرای مردمی، در همه ایالات به غیر از دو ایالت، موفق به دریافت کلیه آرای هیئت انتخاباتی همان ایالت می‌شود. کاندیدایی که بتواند اکثریت آرای هیئت انتخاباتی را به دست آورد، رئیس جمهوری ایالات متعدد می‌شود، و فرد

© Images/Mark Lennihan

تصویر جورج واشنگتن، او را در هنگام ادای سوگند برای احراز مقام ریاست جمهوری نشان می دهد، او تنها رئیس جمهوری است که در انتخابات ریاست جمهوری با مخالفت روپرتو نشد.

از احزاب سیاسی کنگره باشد. تدوین کنندگان قانون اساسی به تفکیک قوا اعتقاد داشتند. در صورتی که قرار بود کنگره به انتخاب رئیس جمهوری پردازد، او زیر منت کنگره قرار می گرفت، مخصوصاً اگر باید انتخابات مجدد برگزار می گردید. تدوین کنندگان قانون اساسی از این واهمه داشتند که رئیس جمهوری که به انتخاب کنگره باشد، چنان تملق گوی نهاد انتخاب کنده می شود که صرفاً یک عروسک خیمه شب بازی برای قوه مقننه خواهد بود، و نه یک صدای مستقل.

به همین شکل، تدوین کنندگان قانون اساسی به سنا هم حق انتخاب مستقیم رئیس جمهوری را ندادند. در عوض، آن ها سیستم تازه ای را بدعط گذاشتند. هیئت انتخاباتی - که انتخاب کنندگان در این هیئت، از سوی ایالت ها برگزیده می شوند. قوه قانونگذاری هر ایالت در انتخاب هیئت انتخاباتی خود می تواند صاحب نظر باشد. در دوره های اول انتخابات ریاست جمهوری، در بعضی ایالت ها، انتخاب افراد حاضر در هیئت

را نیز بدعط گذاشتند، آن را به عنوان نهاد متعلق به نخبگان که قصد داشته باشد افکار عمومی را ندیده بگیرد، تلقی نمی کردند. آن ها اعتقاد داشتند که سیستم انتخاب کردن رئیس جمهوری بر بنای نظر مردم است.

تدوین کنندگان قانون اساسی، در طراحی سیستم گزینش رئیس جمهوری که مبتنی بر خواست و اراده مردم است، به دو موضوع دیگر هم پرداختند. اول این که، آن ها قصد داشتند استقلال ریاست جمهوری را از قوه مقننه و دولت حفظ نمایند. دوم این که، آن ها می خواستند اطمینان حاصل کنند که رئیس جمهوری منتخب، دارای چهره ای ملی باشد.

علاوه بر این، دو مورد که از پیش تعیین شده بود، هیئت انتخاباتی نقش دیگری نیز دارد که از سوی تدوین کنندگان قانون اساسی پیش بینی نشده بود، و آن پاسداری از سیستم دو حزبی در ایالات متحده است.

حمایت از یک رئیس جمهوری مستقل

طی مجمع قانون اساسی در سال ۱۷۸۷، بنیانگذاران آمریکا در مورد راه های زیادی برای انتخاب رئیس جمهوری به مباحثه پرداختند. آن ها در پایان تعداد زیادی جلسه مشورتی سیستم هیئت انتخاباتی را برگزیدند. برگزیدن سیستمی برای انتخاب رئیس جمهوری، به اختیارات و ترکیب قوه مقننه، یعنی کنگره مربوط می شد. آن ها بعد از تصمیم گیری در مرور ترکیب کنگره، به بحث های جدی پیرامون طرز گزینش رئیس جمهوری مبادرت کردند.

توافق بر سر ترکیب کنگره، بر شکل هیئت انتخاباتی هم تأثیر گذاشت. مسئله مهم، مباحثه میان ایالات بزرگتر و کوچکتر بر سر تعداد نمایندگانشان در قوه مقننه بود. قرار بر این بود که قوه مقننه از دو مجلس تشکیل شود - مجلس نمایندگان و سنا. در مجلس نمایندگان، هر یک از ایالات بر بنای جمعیت خود از نمایندگانی بهره مند می شدند و این نمایندگان را مردم به طور مستقیم انتخاب می کردند، ولی این که حق رأی با محدودیت بیشتری نسبت به امروز رویرو بود. در سنا، هر یک از ایالات از تعداد مساوی نماینده برخوردار بود. ایالت کوچک دلوور و ایالت بزرگ ویرجینیا، هر یک از دارای دو نماینده در سنا بودند، و هر یک از سناتور ها را قوه مقننه ایالت مربوطه انتخاب می کرد. بعد ها در پی اضافه شدن متممی به قانون اساسی، مردم سناتور ها را مستقیماً انتخاب می کنند.

زمانی که کنگره در این موارد به توافق رسید، تدوین کنندگان قانون اساسی باید اطمینان حاصل می کردند که رئیس جمهوری از اختیارات کافی برخوردار و مستقل از کنگره باشد. نظرات تدوین کنندگان، کاملاً عکس طرز فکری است که سیستم های پارلمانی را به وجود آورد. در سیستم آمریکا، رئیس جمهوری نباید به کنگره تعلق داشته، و یا رهبر یکی

تدوین کنندگان قانون اساسی معتقد بودند که انتخاب کنندگان، یک رأی به «فرزند خلف» ایالت خود می دهند، اما برای رأی دیگر، باید کاندیدایی را انتخاب کنند که در سطح کشور شناخته شده باشد.

علاوه بر این ویژگی، هیئت انتخاباتی اولیه وجود احزاب سیاسی یا فهرست های انتخاباتی رئیس جمهوری و معالون او را پیش بینی نکرده بود. دومین شخصی که اکثریت آرا را کسب کند ممکن است متعلق به حوزه یا جناح متفاوتی نسبت به رئیس جمهوری باشد. در قالب امروزی به این معنا می شود که پرزیدنت جورج دبلیو بوش در سال ۲۰۰۴ از حزب جمهوری خواه به مقام رئیس جمهوری انتخاب می شد، و جان کری، از حزب دموکرات را به عنوان معالون او بر می گزیند.

این شیوه برای تشویق رأی دهنگان به انتخاب چهره های ملی، مناسب بود. جان آدامز و توماس جفرسون از همین طریق به عنوان رقبای شناخته شده در سطح کشور در دولت جورج واشنگتن مطرح شدند.

اما اندیشه تدوین کنندگان قانون اساسی در مورد دولتی فاقد احزاب سیاسی، به زودی از میان رفت. جان آدامز و الکساندر هامیلتون به عنوان طرفداران فدرالیسم شناخته شدند، و توماس جفرسون و جیمز مدیسون به عنوان جمهوری خواهان دموکرات (پیش درآمد حزب دموکرات امروز). صورت اولیه هیئت انتخاباتی که در آن هر انتخاب کننده می توانست دو رأی بدهد، در کنار نظام حزبی کارایی خوبی نداشت.

در انتخابات سال ۱۸۰۰، توماس جفرسون کاندیدای ریاست جمهوری از سوی حزب جمهوری خواه دموکرات بود، و آرون بر^[۱] به عنوان معالون او در رقابت شرکت کرده بود. این ترکیب سیاسی، موفق به شکست دادن رئیس جمهوری فدرالیست وقت، جان آدامز و معالون او چارلز پینکنی شد. اما همه انتخاب کنندگانی که یک رأی به جفرسون داده بودند، به آرون بر هم رأی دادند. در حالی که قصد از رأی دادن به این دو، انتخاب جفرسون به عنوان رئیس جمهوری، و بر، به عنوان معالون او بود، آن ها هر دو تعداد آرایی برابر کسب کردند. مجلس نمایندگان که هنوز در اختیار فدرالیست ها بود، باید برای نتیجه انتخابات تصمیم گیری می کرد. این موضع منجر به دسیسه چینی هایی توسط حزب فدرالیست در کنگره و به دست آرون بر، گردید، و در مورد این که چه کسی به ریاست جمهوری خواهد رسید، نوعی بلا تکلیفی به وجود آمد. نهایتاً آرامش برقرار شد، و جفرسون از سوی مجلس نمایندگان به ریاست جمهوری انتخاب گردید. اما این تجربه موجب اضافه شدن دوازدهمین متمم به قانون اساسی گردید، که به موجب آن، هر انتخاب کننده باید یک رأی به رئیس جمهوری و یک رأی به معالون او بدهد.

انتخاباتی، با رأی مردمی صورت می گرفت؛ بعضی ایالت ها با برگزاری انتخابات مردمی در مناطق موافق بودند، که موجب تقسیم رأی هیئت انتخاباتی میان کاندیدا های مختلف می شد؛ و در بعضی ایالت ها هم بدون برگزار کردن انتخاباتی با شرکت مردم، قوه قانونگذاری به انتخاب مستقیم هیئت انتخاباتی می پرداخت. در ۴۰ سال اول عمر جمهوری، غالباً ایالت ها حق انتخاب افراد شرکت کننده در هیئت انتخاباتی را مستقیماً به مردم واگذار می کردند، و بعد سیستمی را اتخاذ کردند که به موجب آن، برنده آرای مردمی، برنده کل آرای هیئت انتخاباتی ایالت نیز می شود.

یکی دیگر از ویژگی های هیئت انتخاباتی نیز باید مورد توجه قرار گیرد. اعضای هیئت های انتخاباتی برای رأی دادن به رئیس جمهور در هر ایالت گرد هم می آیند، اما آن ها به عنوان یک نهاد ملی واحد هرگز جلسه ای تشکیل نمی دهند.

تخصیص تعداد اعضای هیئت انتخاباتی به هر ایالت، منعکس کننده توافق کنگره بر مبنای تعداد نمایندگان هر یک از ایالت ها در مجلس نمایندگان و سنا بود. به این ترتیب، هر یک از کوچکترین ایالت ها دارای ۳ تن عضو هیئت انتخاباتی بودند، یک تن در مقابل نماینده آن ایالت در مجلس نمایندگان، و دو تن در مقابل دو عضو ایالت در سنا. امروزه، پر جمعیت ترین ایالت آمریکا، کالیفرنیا، دارای ۵۵ تن عضو هیئت انتخاباتی است – ۵۳ تن برای اعضای مجلس نمایندگان این ایالت، و دو تن نیز در مقابل تعداد سناتور هایش. تخصیص تعداد اعضای هیئت انتخاباتی به هر ایالت، بر مبنای جمعیت است که ایالت های پر جمعیت تر از تعداد بیشتری عضو در هیئت انتخاباتی بهره مند هستند، هر چند که ایالت های کوچکتر هم طبق اصل برخورداری مساوی از تعداد سناتور ها، بیش از حد لزوم نماینده دارند.

انتخاب یک چهره ملی

یکی از اسرار میان تدوین کنندگان قانون اساسی این بود که اولین رئیس جمهوری ایالات متحده، جورج واشنگتن خواهد بود. او به اتفاق ارا، چهره ای ملی شناخته می شد که دو بار، و بدون داشتن مخالفی، به ریاست جمهوری انتخاب شد.

اما تدوین کنندگان قانون اساسی از این نگران بودند که بعد از واشنگتن، افراد معدودی دارای وجهه ملی و نیروی جذب آرای ایالاتی بودند که به دلیل فقدان سیستم های تراابری و وابستگی های مذهبی، در انزوا به سر می برند. در آغاز، هیئت انتخاباتی برای تشویق به برگزیدن چهره های ملی، طراحی شده بود. در هیئت انتخاباتی اولیه، هر یک از انتخاب کنندگان حق دادن دو رأی را داشت، اما فقط یک رأی به کاندیدای ایالت محل سکونت آن ها تعاقب می گرفت. کاندیدایی که بیشترین تعداد آرا را کسب می کرد، به ریاست جمهوری می رسید، و نفر بعد، به لحاظ کسب تعداد آرا، به معالونت رئیس جمهوری انتخاب می شد.

سیستم دو حزبی

تدوین کنندگان قانون اساسی، نظامی با حضور احزاب سیاسی را نصور نکرده بودند، و هیئت انتخاباتی هم برای ایجاد چنین نظامی طراحی نشده بود. اما با گذشت زمان، هیئت انتخاباتی سیستم دو حزبی مشکل از دموکرات‌ها و جمهوری خواهان را تقویت کرد.

اول این که، ایالت‌ها انتخابات خود را بر مبنای این که برندۀ از تمامی آرای هیئت انتخاباتی برخوردار می‌شود، برگزار کردند. در چنین روشی، حزب مریوطه باید به اندازه کافی قدرت داشته باشد تا برندۀ آرای مردمی ایالت گردد، نه این که تنها در صد بالایی از آرا را به دست آورد.

دوم این که، وجود هیئت انتخاباتی باعث می‌شود احزاب لزومنا در تعداد متعددی از مناطق کشور برندۀ شوند. صرف‌با کسب آرای جنوب، و یا شمال شرق نمی‌توان حائز اکثریت آراء گردید. و در واقع، تقریباً همه کاندیدا‌های موفق اخیر، در اکثر ایالت‌ها بیشترین تعداد رأی را کسب کرده‌اند.

بعد از انتخابات سال ۱۸۰۰، که هیئت انتخاباتی متحول شد، تنها یک بار در انتخابات ریاست جمهوری اتفاق افتاد که فردی با کسب اکثریت آرای هیئت انتخاباتی، در رقابت‌ها پیروز نشد، و در نتیجه انتخاب ریاست جمهوری به مجلس نمایندگان سپرده شد. و آن در سال ۱۸۲۴، و زمانی بود که نظام حزبی در ابتدای راه تکوین خود قرار داشت.

در سال ۱۸۶۰، آبراهام لینکلن از حزب جمهوری خواه، با بیشترین تعداد آرای مردمی، کمتر از ۴۰ درصد، موفق به کسب پیروزی در انتخابات شد، و این در حالی بود که توансست از تقسیم حزب دموکرات و حضور کاندیدا‌های متعدد بهره بگیرد، اما با این حال، اکثریت آرای هیئت انتخاباتی راهم از آن خود کرد.

هر از گاهی، کاندیدا‌های احزاب سوم، مانند پرزیدنت تئودور روزولت که در سال ۱۹۱۲ با دست پروردۀ خود، پرزیدنت ویلیام هوارد تافت، به رقابت پرداخته بود، موفق به کسب آرای ایالتی و هیئت انتخاباتی شده‌اند. اما به طور کلی، کاندیدا‌های احزاب سوم شانسی برای موفقیت نداشته، و از آن جا که احزاب سوم قادر حمایت ملی بوده‌اند، قادر به تلاش ضروری برای پیروزی در انتخابات ریاست جمهوری یا به دست آوردن تعداد قابل ملاحظه‌ای کرسی در کنگره نبوده‌اند، و به سرعت محکوم به ترک صحنه شده‌اند.

از سال ۱۹۷۲، کاندیدای هیچ حزب سومی موفق به کسب اکثریت آرا در یک ایالت واحد نشده است. حتی کاندیدایی موسوم به راس پروت، که نزدیک به ۲۰ درصد از آرای مردمی را در سال ۱۹۹۲ از آن خود کرد، آن قدر قدرت نداشت که بتواند اکثریت آرای یک ایالت را به دست آورد.

آزمایش زمان

تا به حال، تلاش زیادی برای تغییر سیستم هیئت انتخاباتی و اتخاذ روش رأی مستقیم مردمی صورت گرفته است. هیئت انتخاباتی از زمان پیدایش خود گاهی به طور رسمی و از طریق متمم‌های قانون اساسی دستخوش تغییراتی گشته است، و گاهی هم به طور غیر رسمی همان‌طور که در تعامل با سیستم‌های مختلف حزبی بوده، تغییراتی در آن ایجاد شده است. تدوین کنندگان قانون اساسی، اگر امروز بودند، و هیئت انتخاباتی را مشاهده می‌کردند، آن را به منزله نهادی می‌شناختند که با تفکیک سه قوه، و انتخاب رئیس جمهوری به طور مستقل از کنگره و ایالت‌ها، در هماهنگی قرار دارد.

تدوین کنندگان قانون اساسی ظهور احزاب سیاسی را پیش بینی نکرده بودند، اما آن‌ها خواستار حضور چهره‌های ملی در نقش رئیس جمهوری بودند، و یکی از تبعات وجود هیئت انتخاب کنندگان، دشوار نمودن شرایط برای شرکت احزاب سوم، جناح‌های منطقه‌ای، یا افراد محدودتری در کسب مقام ریاست جمهوری بوده است.

روی هم رفته، اعتماد بنیادین به هیئت انتخاباتی در گزینش رئیس جمهوری که محبوبیت مردمی بیشتری داشته و به کنگره وابسته نباشد، امروز کماکان برقرار است. ■

نظرات بیان شده در این مقاله ضرورتاً منعکس کننده دیدگاه و سیاست دولت آمریکا نیست.

كيف ت عمل الهيئة الانتخابية

© AP Images/Steven Senne

رأي دهنگان به ریس جمهوری، در تاریخ نوامبر ۲۰۰۰ مراسم ادای سوگند را در پارلمان ماساچوست در شهر بوستون به جای می آوردند.

أصول قانون اساسی

چکیده ای از اصل دوم، بخش ٧ قانون اساسی

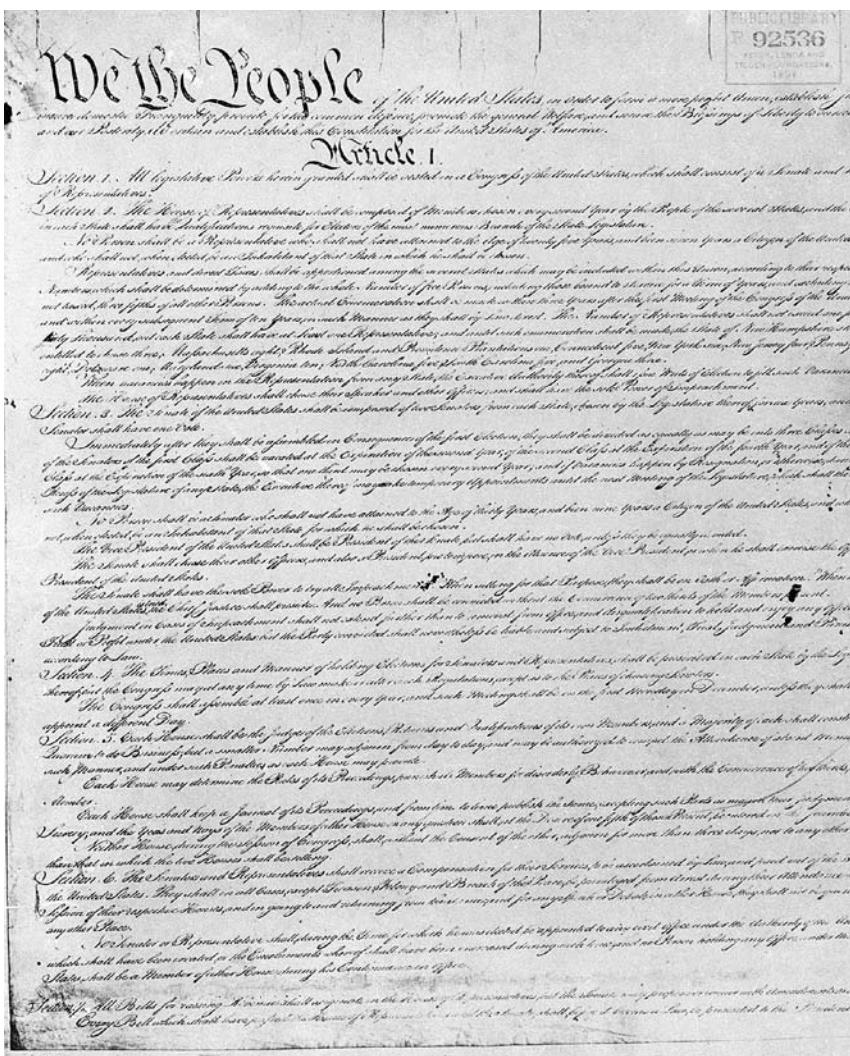
قوه مجریه به ریس جمهور ایالات متحده آمریکا سپرده می شود. او برای یک دوره چهار ساله سمت خود را حفظ می کند. و همراه با معاون ریس جمهور که برای دوره ای مشابه برگزیده می شود، به ترتیب زیر انتخاب می گردد.

هر ایالت طبق قوانین خودش، تعدادی از افراد انتخاب کننده را تعیین می کند؛ تعداد این افراد برابر است با کل تعداد سناتور ها و اعضای مجلس نمایندگانی که ایالت مربوطه مجاز است در کنگره داشته باشد. اما هیچ یک از سناتور ها یا اعضای مجلس نمایندگان، یا افرادی که در ایالات متحده دارای مناصب دولتی هستند، نمی توانند به عنوان انتخاب کننده تعیین گردند.

• برای هر ایالت تعدادی انتخاب کننده تعیین می شود که این تعداد، برابر است با تعداد سناتور های آن ایالت (که همیشه دو سناتور است) به علاوه تعداد اعضای مجلس نمایندگان، که بر مبنای تراکم جمعیت، هر ١٠ سال یک بار از طریق آمار مشخص می شود. در حال حاضر، ایالت پر جمعیت کالیفرنیا دارای ٥٥ انتخاب کننده است در حالی که ایالات کم جمعیت تر، مانند داکوتای شمالی، ممکن است دارای تنها سه یا چهار انتخاب کننده باشند.

• هیئت انتخاباتی از ٥٣٨ انتخاب کننده تشکیل شده

• هیئت انتخاباتی دارای مکان خاصی نیست. بلکه فرایندی است که به عنوان بخشی از طرح اولیه قانون اساسی آمریکا آغاز شد. هیئت انتخاباتی به عنوان توافقی میان انتخاب ریس جمهور از سوی کنگره، و انتخاب او از طریق آراء مستقیم مردمی، از سوی بنیانگذاران ایالات متحده اتخاذ گردید. مردم در ایالت متحده به این افراد رأی می دهند، و آن ها نیز به نوبه خود برای انتخاب ریس جمهور رأی می دهند. مرکز ملی اسناد، به منزله یک آژانس دولت فدرال، بر این فرایند ناظر است.

قانون اساسی، زمینه را برای شیوه عملکرد هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری تنظیم کرد، با راهنمایی مختصر در باره کسی که می تواند به عنوان انتخاب کننده خدمت کند.

مورد مجازات یا جرمیه افرادی که طبق تعهد خود رأی نداده اند، که بتواند تحت قانون اساسی به اجرا درآید، نگرانده است. تا به حال هیچ انتخاب کننده ای به دلیل کوتاهی در رأی دادن طبق تعهد خود، مورد پیگرد قانونی قرار نگرفته است.

امروزه به ندرت ممکن است انتخاب کننده کننده کننده با نادیده گرفتن رأی مردمی، به شخصی متفاوت با فرد منتخب از سوی حزب خود رأی دهدن. انتخاب کننده کننده عموماً براساس مقام رهبری خود در حزب یا در پی سال ها خدمت وفادارانه به حزب، برگزیده می شوند. در طول تاریخ آمریکا، بیش از ۹۹ درصد از انتخاب کننده کننده، طبق تعهد خود رأی داده اند.

مجموع آرای هیئت انتخاباتی است که ریس جمهور و معاون او را معین می کند، و نه اکثریت تعداد آرایی که یک کاندیدا در سطح کشور از آن خود کرده است. چهار بار در تاریخ آمریکا – در سال های ۱۸۲۴، ۱۸۷۶، ۱۸۸۸ و ۲۰۰۰ – کاندیدایی که موفق به کسب اکثریت آرای مردمی در

است (یک انتخاب کننده در ازای هر یک از ۴۳۵ عضو مجلس نمایندگان و ۱۰۰ سناتور، به اضافه ۳ انتخاب کننده برای منطقه کامبیا، یعنی واشنگتن، پایتخت کشور). انتخاب ریس جمهور و معاون او مستلزم کسب اکثریتی برابر با ۲۷۰ رأی هیئت انتخاباتی است.

- در قانون اساسی به ویژگی های انتخاب کننده کننده به اختصار اشاره شده است. در اصل دوم قید شده که هیچ یک از اعضای کنگره یا افرادی که در ایالات متعدد دارای مناصب دولتی هستند نمی توانند به عنوان انتخاب کننده تعیین گردد.

- فرایند گزینش انتخاب کننده کننده در هر ایالت متفاوت است. عموماً، رهبران احزاب سیاسی ایالت، انتخاب کننده کننده را طی کتوانسیون حزب خود کاندیدا می کنند، و یا طبق رأی گیری کمیته مرکزی حزب، تعیین می شوند. انتخاب کننده کننده را معمولاً بر اساس خدمات و سرسپرده گشان به حزب خود بر می گزینند. آن ها ممکن است مقامات منتخب ایالت، رهبران حزب، یا افرادی باشد که با کاندیدای ریاست جمهوری نزدیکی دارند.

- در روز انتخابات عمومی، رأی دهنده کننده کننده در هر ایالت به انتخاب کننده رأی می دهدند ، این روز، سه شنبه بعد از اولین دوشنبه در ماه نوامبر تعیین شده است (در سال ۲۰۰۸ مطابق با ۴ نوامبر می شود). بسته به روال کاردر هر ایالت، نام انتخاب کننده کننده ممکن است در برگه رأی گیری زیر نام کاندیدا های ریاست جمهوری قید شده و یا نشده باشد.

- انتخاب کننده کننده هر ایالت، در اولین دوشنبه بعد از دومین چهارشنبه در ماه دسامبر (در سال ۲۰۰۸ مطابق به ۱۵ دسامبر)، برای انتخاب ریس جمهور ایالات متعدد و معاون او گرد می آیند.

- هیچ ماده ای در قانون اساسی یا قوانین فدرال، انتخاب کننده کننده را مجبور به دادن رأی موافق با آرای مردمی ایالت خود نمی کند. اما طبق قوانین برخی ایالات، این انتخاب کننده کننده که به آن ها اصطلاحاً انتخاب کننده کننده بی وحدان اطلاق می شود، ممکن است محکوم به پرداخت جرمیه نقدی شده و یا از سمت خود برکنار گردند و انتخاب کننده دیگری جایگزین آن ها شود. دیوان عالی آمریکا قانون صریحی در

• تا به حال مجلس نمایندگان دو بار در سال های ۱۸۰۰ و ۱۸۲۴ به انتخاب رییس جمهور مباردت کرده است. سنا یک بار در سال ۱۸۳۶ معاون رییس جمهور را انتخاب کرد.

• طبق منابع موجود، در ۲۰۰ سال گذشته بیش از ۷۰۰ پیشنهاد برای اصلاح قوانین انتخابات و حذف هیئت انتخاباتی به کنگره تقدیم شده است. تعداد پیشنهادات در مورد افزودن متنم هایی به قانون اساسی برای تغییر هیئت انتخاباتی، بیش از هر موضوع دیگر بوده است.

• عقاید در مورد کارایی سیستم هیئت انتخاباتی ممکن است تحت تأثیر برخورد احزاب سوم باشد – احزابی به غیر از دموکرات و جمهوریخواه. احزاب سوم در سیستم هیئت انتخاباتی شانس زیادی نداشته اند. در سال های ۱۹۴۸ و ۱۹۶۸، کاندیدا های احزاب سوم که دارای محبوبیت های منطقه ای بوده اند، مخصوصاً در مناطق جنوبی کشور موفق به کسب آرای قابل ملاحظه ای از هیئت انتخاباتی شده اند، اما تا بدان حد نبوده که بتواند برنده حزب عمدۀ را با چالش جدی رو ببرو کند. آخرین کاندیدای احزاب سوم که موفقیت های قابل ملاحظه ای به دست آورد، رییس جمهور سابق، جمهوریخواه، تئودور روزولت در سال ۱۹۱۲ بود. او در کسب آرای هیئت انتخاباتی و آرای مردمی مقام دوم را کسب کرد (با به دست آوردن ۸۸ رأی از مجموع ۲۶۶ رأی هیئت انتخاباتی که در آن زمان برای کسب موفقیت در انتخابات باید به دست می آورد). با این که راس پروت در سال ۱۹۹۲ برنده آرای عمومی در سطح کشور گشت، اما از آن جا که در هیچ یک از ایالات دارای پایگاه محکمی نبود، موفق به کسب آرای هیئت انتخاباتی نگردید. ■

منبع: مرکز ملی اسناد

سطح کشور شد، موفق به بردن آکثریت آرای هیئت انتخاباتی نگردید.

• در سال ۲۰۰۸، در ۴۸ ایالت از ۵۰ ایالت و منطقه کلمبیا آرای هیئت انتخاباتی بر مبنای همه از آن برنده است توزیع می شود. مثلاً، همه ۵۵ رأی هیئت انتخاباتی ایالت کالیفرنیا، به کاندیدایی تعلق می گیرد که دارای آکثریت آرای مردمی است، حتاً اگر اختلاف آرای کسب شده از سوی کاندیدا ها به نسبت ۱,۰ به ۴۹,۹ درصد باشد. تنها دو ایالت، نیبراسکا و مین هستند که از قاعده همه از آن برنده است پیروی نمی کنند. در این ایالات، ممکن است در توزیع تعداد آرای هیئت انتخاباتی هر کاندیدا اختلافاتی مشاهد شود.

• در ژانویه سال بعد از انتخابات ریاست جمهوری، کنگره جهت شمارش آرای هیئت های انتخاباتی تشکیل جلسه مشترک می دهد.

• در صورتی که هیچ یک از کاندیدا ها حائز آکثریت آرای هیئت های انتخاباتی نگردد، طبق متنم دوازدهم قانون اساسی، انتخاب رییس جمهور باید توسط مجلس نمایندگان انجام گیرد. مجلس نمایندگان از میان سه کاندیدایی که حائز بیشترین تعداد آرای هیئت انتخاباتی بوده اند، بر اساس کسب آکثریت آرا، به انتخاب رییس جمهور مباردت می کند. این آرا از ایالت به ایالت شمارش می گردد و هیئت نمایندگان هر ایالت مجاز به دادن فقط یک رأی می باشد. در صورتی که هیچ یک از کاندیدا های معاونت رییس جمهور موفق به کسب آکثریت آرای هیئت انتخاباتی نگردد، سنا با آکثریت آرا و رأی هر یک از سناتور ها به یکی از کاندیدا هایی که بیشترین آرای هیئت انتخاباتی را کسب کرده اند، به انتخاب معاون رییس جمهور می پردازد.

برنده شدن اکثریت آرای هیئت های نمایندگی

نویسنده دیوید مارک

شده است، به معنی تفاوت در پیروزی برای کاخ سفید و عدم حضور در مراسم افتتاحیه در روز ۲۰ ژانویه است.

هنوز، حقایق سیاسی نشان می دهد که اکثریت ایالات، در حدود ۳۰ ایالت، احتمالاً دموکرات و یا جمهوریخواه هستند و رقابت جدی در آنها وجود ندارد. صرف زمان و پول در این ایالت ها هدر دادن مبارزات از سوی هر دو حزب خواهد بود.

نقش آمار

اولین دهه از قرن بیست و یکم نشان داده است که اهداف مبارزات انتخاباتی نسبت به انتخابات قبلی ریاست جمهوری نامشخص تر است. در نتایج انتخاب هیئت های نمایندگی در انتخابات ریاست جمهوری سال های ۴۰۰۰ و ۲۰۰۰ اختلاف کمی دیده شد. در حقیقت، تنها سه ایالت تغییر نظر داده بودند. ایالت های آیوا و نیومکزیکو از حمایت آل گور نامزد دموکرات ها در سال ۲۰۰۰ به حمایت از پرزیدنت جرج دبلیو بوش در انتخابات سال ۴۰۰۰ تغییر نظر دادند؛ و ایالت نیوهمپشیر که در انتخابات سال ۲۰۰۰ از بوش پشتیبانی کرد، چهار سال بعد از نامزد حزب دموکرات، جان کری حمایت نمود. بر این اساس موضوع آمار در انتخابات اخیر اهمیت می یابد.

در انتخابات سال ۴۰۰۰ تفاوت آرای ۱۳ ایالت کلاردو، فلوریدا، آیوا، میشیگان، مینه سوتا، نوادا، نیوهامپشیر، نیوجرسی، نیومکزیکو، اوهايو، اورگان، پنسیلوانيا و ویسکانسین؛ در حدود هفت درصد یا کمتر بود. بنابراین، در انتخابات سال ۲۰۰۸، برنامه ریزان راهبردی مبارزات انتخاباتی مک کین، نامزد جمهوری خواهان و هدایت کنندگان برنامه های انتخاباتی باراک اوباما، نامزد دموکرات ها، در جستجوی راه هائی برای توسعه میدان فعالیت و کسب آرای هیئت های نمایندگی بیشتری در ایالت ها هستند.

به عنوان مثال، برنامه اوباما، مبارزه با مک کین برای گسترش هیئت های نمایندگی خود در ایالت هائی مانند کارولینای شمالی، میسوری، و مونتنا است که به طور سنتی طرفدار جمهوری خواهان هستند. در همان حال، راهبرد مک کین، رقابت در ایالت هائی است که اخیراً به دموکرات ها رای داده اند، مانند پنسیلوانيا. که در آن اوباما به نحو شدیدی در انتخابات مقدماتی برای نامزدی حزب دموکرات از سناتور هیلاری کلینتون شکست خورد و میشیگان که اوباما در انتخابات مقدماتی آن شرکت نکرد—است. مقامات ستاد انتخاباتی هر دو حزب با اطمینان پیش بینی نمودند که آنها

نظام هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری، انتخاب ریس جمهوری را به طرقی که به مراتب پیچیده تراز شمارش آرای عمومی است تعیین می کند. احزاب اصلی باید مهارت هایی در برنامه های راهبردی انتخابات به کار ببرند تا آرای چند ایالت را که قابل پیش بینی نبوده و در پیامد انتخابات، سرنوشت ساز هستند به دست آورند.

آمریکائی ها هر چهار سال یکبار برای انتخاب ریاست جمهوری رای می دهند، اما نکته جالب این است که آنان انتخابات ملی ندارند. در عوض، آمریکائی ها در ۵۱ انتخابات در ۵۰ ایالت و واشنگتن دی سی برای ریاست جمهوری رای گیری میکنند و هیئت های انتخاباتی، رئیس جمهوری را انتخاب می کنند. بر اساس آرای این هیئت ها بر روی هم، در مورد انتخاب رئیس جمهوری تصمیم گیری می شود.

جمع آوری آرای اکثریت هیئت های نمایندگی کار پیچیده ای است. در مبارزات انتخاباتی ساعت های بیشماری صرف راهبردهای گوناگون برای دستیابی به عدد جانوئی، ۲۷۰، اکثریت آرا از مجموع ۵۳۸ رای هیئت نمایندگی، می شود. بدون تردید، به دست اوردن اکثریت آرای هیئت های نمایندگی به معنای صرف اوقات و منابع گرانبهای در یک ایالت به هزینه ایالت دیگر است. ستادهای مبارزات انتخاباتی در هفته آخر قبل از انتخابات باید تصمیمات سختی برای انتخاب ایالت های

© AP Images/Madaly Ruggiero

باراک اوباما، نامزد ریس جمهوری حزب دموکرات در آن ایالت بعد از آن که در مراحل مبارزات مقدماتی انتخابات، به هیلاری کلینتون باخت، فعالیت خود را در آن جا شروع کرد.

هدف که باید به طور جدی مبارزات انتخاباتی در آن صورت گیرد و آنهایی که باید از مبارزه در آن صرف نظر کرد را اتخاذ کنند. مبارزات انتخاباتی در ایالتی که به نادرست انتخاب

ایالت کالیفرنیا با ۵۴ رای هیئت نمایندگی (در حال حاضر ۵۵ رای دارد) گرفت، که یکی از سیاست‌های بسیار تعیین‌کننده ریاست جمهوری بود. تیم بوش بیش از یک میلیون دلار صرف تبلیغات در بازار پر هزینه تبلیغات کالیفرنیا – لس آنجلس، سانفرانسیسکو، و سان دیه گو – کرد، و دیگر چیزی، نامزد معاون ریاست جمهوری یک روز با ارزش، در روزهای پایانی مبارزات انتخاباتی، را صرف سفر در شهرهای این ایالت نمود.

ستاد مبارزات انتخاباتی گور متوجه این حیله شد. اعتماد به پیشتبانی قوی طرفداران حزب دموکرات در کالیفرنیا باعث شد که تیم دموکرات‌ها منابع محدود خود را در جانی دیگر به کار گیرند. این سیاست راهبردی هشیارانه بود و گور انتخابات کالیفرنیا را به راحتی با ۵۳ درصد آرا در مقابل ۲۴ درصد آرای بوش، برنده شد.

اما در او هایو، تیم مبارزات انتخاباتی گور خیلی سریع از مبارزات کنار کشید و فرصت بالقوه کسب ۲۱ رای هیئت نمایندگی این ایالت را از دست داد. در حالیکه ستاد مبارزات انتخاباتی گور انتظار پیروزی بزرگ جمهوری خواهان در او هایو را داشتند، بوش تنها با ۳۵ درصد آرای بیشتر برنده شد. با توجه بیشتر، نتایج این ایالت می‌توانست به راجحی متفاوت باشد، و یک پیروزی کاملاً مطمئن در انتخابات ریاست جمهوری برای گور باشد.

نامزدهای انتخابات سال ۲۰۰۸، به طور یکسانی به امکان رقابت در برخی از ایالت‌ها اشاره کرده اند، اگرچه در حقیقت امکان دارد که چنین نباشد. دستیاران اوباما گفته اند که در برخی از ایالت‌ها – مانند جورجیا، میسیسیپی، مونتانا، و کارولینای شمالی – که آنان در نظر دارند در آن رقابت کنند، ممکن است در نهایت از جمهوری خواهان به سود دموکرات‌ها جدا شوند. اما، نتیجه کوشش در این ایالت‌ها می‌تواند مک کین را مجبور نماید تا به جای استفاده از منابع خود در مناطق حیاتی، مانند ایالت او هایو، پول و یا مبارزه خود را در این ایالت‌ها که طرفدار جمهوری خواهان هستند، صرف نماید.

برنده، تمام آرا را از آن خود می‌کند

یکی از ناراحت کننده‌ترین جنبه‌های هیئت نمایندگی، برای برنامه ریزان راهبردی مبارزات انتخابات ریاست جمهوری، این قانون است که در اغلب ایالت‌ها، برنده آرای ایالت، تمام

ایالت هائی را که در انتخابات اخیر در اختیار حزب دیگر بوده است، از آن خود خواهد کرد.

راهبردهای هیئت‌های نمایندگی

او باما برای کسب ۲۷۰ رای لازم هیئت نمایندگی باید با حفظ آرای ایالت هائی که کری در انتخابات سال ۲۰۰۴ آن پیروز شد، شروع نماید و بر ایالت هائی تمرکز کند که مشاوران او باما فکر می‌کنند از آمادگی لازم برای گفتگو برخوردارند. کری ۲۵۲ رای هیئت‌های نمایندگی را به دست آورد. او باما برای کسب ۱۸ رای دیگر هیئت‌های نمایندگی، ایالت‌های آیوا، ویرجینیا، کارولینای شمالی، نیومکزیکو، نوادا، و کلرادو را هدف خود قرار داده است. در این لیست همچنین ایالت او هایو قرار دارد که او انتخابات مقاماتی آن را به کلینتون واگذار کرد، ولی این ایالت در انتخابات میان دوره ای سال ۲۰۰۶، به نحو شیدی به نفع دموکرات‌ها تغییر رای داد. از سوی دیگر مک کین امیدوار است که رای دهدگان او هایو، که نسبت به موقیت جمهوری خواهان در دو انتخابات گذشته ریاست جمهوری انقاداتی دارند، به وی در حفظ آرای این ایالت کمک خواهد کرد، و آرای ایالت‌های میشیگان، پنسیلوانیا، و ویسکانسین را به نفع جمهوری خواهان تغییر خواهد داد.

جان مک کین، نامزد ریاست جمهوری، جمهوری خواهان، در ایالت او هایو، یکی از مراکزی که شدیداً سخت‌خواست چند دستگی بود فعالیت کرد

گاهی اوقات راهبردهای مبارزات انتخاباتی برای کسب آرای هیئت‌های نمایندگی در ایالت‌های هدف، آنگونه که به نظر می‌رسد، نیست. ستاد‌های

مبارزات انتخاباتی اغلب سعی می‌کنند با ظاهرسازی اینطور وانمود کنند که مبالغه‌گرایی صرف پیروزی در انتخابات یک ایالت شده است، در حالیکه چنین قصدى در میان نبوده است. هدف از این کار اینست که مبارزات انتخاباتی رقیب را وادار به صرف زمان و هزینه زیادی در ایالت هائی نمایند که به طور معمول به آنان رای می‌دهند و به نوعی در ایالت هائی که قلمروی آنان است به دفاع پردازند.

یک مثال کلاسیک از این راهبرد حیله‌گرانه را در طول روزهای داغ پایانی مبارزات انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ می‌توان دید که در آن آل گور معاون رئیس جمهور

برای جایشینی رئیس خود پرزیدنت بیل کلینتون، فعالیت می‌کرد، در حالیکه جورج دبلیو بوش، فرماندار تگزاس، نامزد جمهوری خواهان بود. در اکتبر سال ۲۰۰۰، درست چند هفته قبل از روز انتخابات، ستاد مبارزات انتخاباتی بوش تصمیم سؤال بر انگلیزی برای تبلیغات پر هزینه رادیو تلویزیونی در

جمهوری سال ۲۰۰۴ بود. در مراحل اولیه انتخابات، انقاد خشمگینانه دین از جنگ عراق و سیاست های دولت بوش، او را از گمنامی به فرد اول در انتخابات مقدماتی ریاست جمهوری برای دموکرات ها تبدیل کرد. قدرت سخنرانی آتشین او رای دهنگان مرحله مقدماتی در حزب دموکرات را، که از عملکرد هبران حزبی خود در کنگره، به خاطر عدم تمایل به مقابله با بوش به نحو تهاجمی نامید شده بودند، به خود جذب نموده بود.

اما عملکرد غیر متوازن دین در مبارزات انتخاباتی و عدم تجربه وی در سیاست های ملی باعث شد تا رای دهنگان مقدماتی حزب دموکرات در نهایت کری، با ۲۰ سال سابقه سناטורی را انتخاب نمایند. کری اگر چه سخنان الهام بخشی نبود، ولی دارای توانائی های شناخته شده و قابل استفاده بود، که آنها تشخیص دادند که می تواند رقیب قدرتمند تری در مقابل بوش باشد. بعد از انتخابات مقدماتی، یک طنز پرداز گفت که بسیاری از دموکرات ها «با دین اعلام نامزدی کردند ولی با کری ازدواج نمودند».

هیئت های نمایندگی از موضوعات اصلی در مبارزه برای نامزدی ریاست جمهوری سال ۲۰۰۸ دموکرات ها بود. در رقبای که حدوداً ۶ ماه طول کشید نتیجه نهایی تا پایان رای گیری های مقدماتی و تشکیل مجمع هیئت های نمایندگی ایالت ها و رای آنان، مشخص نگشت، هیلاری کلینتون مدعی بود، به این دلیل که او از شناسنی بهتری از رقیب خود باراک اوباما برای شکست دادن مک کین، نامزد جمهوری خواهان در انتخابات عمومی برخوردار است، باید نامزد حزب خود باشد.

کلینتون به پیروزی های مقدماتی خود در ایالت های با آراء نامشخص مانند اوهايو، پنسیلوانیا، و ویرجینیای غربی اشاره کرد. این استدلال مورد استقبال دموکرات ها، که اوباما را به عنوان نامزد حزب برای مقابله با مک کین انتخاب کردند، قرار نگرفت.

دموکرات ها در ۴ نوامبر خواهند دانست که آیا نتایج انتخابات، انتخاب آنان را تأثیر خواهد کرد. بعد از همه اینها، برنده آراء هیئت های نمایندگی هدف مبارزات انتخاباتی قرار خواهد گرفت. شاید درد اورتر از همه، واقعیت روال کار حکومت در آمریکا است که در آن برنده بیشترین تعداد آرا در یک انتخابات، به صورت اتوماتیک برنده انتخابات نیست. هنگامی که مبارزات اوباما و مک کین در هفته های پایانی انتخابات برای کسب ۲۷۰ رای هیئت های انتخاباتی، شدت گیرد، آنچه که در مجموع مانند یک پیروزی به نظر می آید، می تواند به دلیل روش شمارش نهایی آرا - شمارش ایالت به ایالت در روز انتخابات، تغییر کند. ■

نظرات بیان شده در این مقاله، **الزاماً** معنکس کننده دیدگاه ها و سیاست های دولت ایالات متحده نیست.

آرای هیئت نمایندگی آن ایالت را به خود اختصاص خواهد داد، و مهم نیست که تا چه حد آرای آنها به یکدیگر نزدیک بوده است. جورج دیبلیو بوش، انتخابات معروف فلوریدا - و ریاست جمهوری - را با ۵۳٪ رای بیشتر از ۶ میلیون رای، در این ایالت آفتابی برنده شد. هنوز، حتی با فاصله بسیار نزدیک، بعد از ۳۶ روز مشاجره قانونی و تصمیم دادگاه عالی به توقف بازشماری آرا، مقامات به این تصمیم رسیدند که کلیه آراء هیئت های نمایندگی ایالت را به جمهوری خواهان دهند.

در ۱۹۸۸، جورج اچ دیبلیو بوش، نامزد جمهوری خواهان برنده ۴۲۶ رای هیئت نمایندگی در مقابل ۱۱۲ رای مایکل دوکاکیس، فرماندار ماساچوست و نامزد دموکرات ها شد که حاکی از پیروزی کاملاً یکطرفة بود. اما تفاوت آرای برنده شدن بوش در بسیاری از ایالت ها به طور نسبی کم بود، و منجر به یک پیروزی گسترده ولی با تفاوت آرای کم شد (کالیفرنیا، ۵۱ به ۴۸ درصد، کانتیکت، ۵۲ به ۴۷ درصد، ایلینوی، ۵۱ به ۴۹ درصد، مریلند، ۵۱ به ۴۸ درصد، پنسیلوانیا، ۵۱ به ۴۸ درصد، ورمونت، ۵۱ به ۴۸ درصد) تفاوت آرای هیئت های نمایندگی در دیگر ایالت ها، با آرای بالای هیئت های نمایندگی، نیز به نحو قابل ملاحظه ای متفاوت نبود. دموکرات ها در یک مبارزه انتخاباتی، در صورتی که قادر به پاسخگوئی به حملات بر علیه آنان بودند و اتخاذ روش تهاجمی در تعیین موضوعات برنامه مبارزات انتخاباتی، ممکن بود در انتخابات پیروز گردند.

و در انتخابات سال ۲۰۰۰، گور انتخابات نیوهامپشایر را با ۱۴۸ درصد در مقابل ۶۷ درصد به رقیب واگذار کرد. این نتیجه نشانگر حساس بودن تفاوت آرا بود زیرا ۴ رای هیئت نمایندگی ایالت نیوهامپشایر می توانست آرای گور را به اکثریت ۲۷۱ رای برساند - و نتیجه مشاجره فلوریدا را بی اثر سازد. همچنین، پیروزی گور در تنفسی، ایالت موطن او در سال ۲۰۰۰، می توانست به مشخص شدن نتیجه انتخابات منجر شود. در عوض، ۱۱ رای هیئت نمایندگی تنفسی با تفاوتی ۴ درصدی به نفع بوش شد، و گور را اولین نامزد ریاست جمهوری، بعد از جورج مک گاولن، نامزد دموکرات ها در سال ۱۹۷۲، نمود که در انتخابات ایالت زادگاه خود بازنشده شد، و به از دست دادن ریاست جمهوری وی کمک کرد.

قابلیت برنده شدن در انتخابات عمومی

رای گیری هیئت های نمایندگی برای معرفی نامزد حزب دموکرات و جمهوری خواه، تنها بر اساس قابلیت ها و موضوعات شخصی صورت نمی گیرد بلکه این موضوع شناس پیروزی کدامیک از نامزدها در انتخابات عمومی ماه نوامبر بیشتر است نیز مورد توجه قرار می گیرد.

این بزرگترین دلیل برای پیروزی جان کری بر هوارد دین، فرماندار ورمونت در نامزدی حزب دموکرات برای ریاست

یک روز در زندگی یکی از اعضای هیئت انتخاباتی

نویسنده بروس اودیسی

© AP Images/Charlie Riedel

جان کری نامزد ریاست جمهوری حزب دموکرات (راست) در ایالت دلاور بد و لی از نظر آرای عمومی و آرای هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری به جرج دابلیو بوش باخت.

ویلارد یکی از طرفداران پرو پا قرص حزب دموکرات بود، او قبله ریس حزب در ناحیه بوده است که در کنوانسیون سال ۲۰۰۰ حزب دموکرات و برنامه سیاسی حزب در ایالت شرکت داشته است.

دلاور، یکی از کوچکترین ایالات اتحادیه، در سال ۲۰۰۴ فقط دارای سه رأی در هیئت انتخاباتی بود. (کالیفرنیا، بزرگترین ایالت، دارای ۵۵ رأی بود). دلاور بر حسب تصادف دارای سه ناحیه هم هست، و به همین جهت، ریس حزب دموکرات این ایالت، از هر ناحیه یک تن را برای عضویت در هیئت انتخاباتی برگزید تا در صورتی که کری در انتخابات مردمی پیروز شد، در هیئت انتخاباتی به او رأی بدهند، یکی از این افراد ویلارد است که نماینده ناحیه ساسکس می باشد.

تیمتویلارد یکی از ۵۳۸ نفر انتخاب کننده‌گان ریس جمهوری از سال ۲۰۰۴ تجارت خود را شرح می دهد. نامزد مورد علاقه او باخت.

بروس اودسی سردبیر نشریه الکترونیکی یو. اس. ای. است.

یک روز در ماه دسامبر سال ۲۰۰۴، تیمتویلارد چند ساعتی از دفتر وکالت خود در جورج تاون، دلاور مرخصی گرفت و برای شرکت در رأی گیری برای ریاست جمهور ایالات متحده، به دوور، مرکز ایالت سفر کرد.

شاید خیلی از مردم فکر می کردند که شهر وندان دلاور ماه ها قبل به ریس جمهور رأی داده اند، اما آن ها در واقع به سه تن از اعضای هیئت انتخاباتی رأی داده بودند که آن ها نیز به نوبه خود، قبله در هیئت انتخاباتی متعهد به رأی دادن به جورج دابلیو بوش از حزب جمهوریخواه، یا جان کری از حزب دموکرات، شده بودند.

Courtesy of Joshua Daniel Franklin

پیش‌تی ویلارد، یک روز خود را به عنوان انتخاب کننده رئیس جمهوری در کنگره ایالت دلاور در دور صرف کرد.

به اصطلاح بی‌و‌جدان هیئت انتخاباتی، در طول تاریخ بسیار نادر بوده اند).

ویلارد گفت، این رویداد چندان هم مورد توجه رسانه‌ها و مطبوعات قرار نگرفت. من به یاد دارم که در مجلس نمایندگان بودم و تالار حتا پر نشده بود.

با این حال، او به انجام وظیفه دولتی خود افتخار می‌کرد. او گفت، مشارکت در فرایندی که من معتقد‌بودم خیلی از مردم هنوز با طرز کار آن به اندازه کافی آشنایی ندارند، افتخار بزرگی بود.

او همین طور اظهار داشت که آمریکایی‌ها باید به دنبال سیستم‌های تازه‌ای برای فرایند انتخابات ریاست جمهوری باشند، سیستمی که به انتخاب فردی که در سطح کشور از آرای مردمی کمتری برخوردار است، مبادرت نکند، چنان که تا به حال در مورد هیئت انتخاباتی این اتفاق افتاده است.

ویلارد گفت، من فکر می‌کنم ما باید در پی یافتن راه‌هایی باشیم که ساده‌تر و قابل فهم‌تر باشد. منظورم این است که ... درست نیست مردم متوجه فرایند انتخابات نشوند و یا درباره آن شک کنند و به آن بدبین باشند. ■

یک روز در دور

کری در ایالت دلاور و با آوردن ۵۳ درصد از آرای مردمی برنده شد. درواقع از سال ۱۹۸۸ تا به حال، کاندیدا‌های حزب دموکرات برنده همه دوره‌های انتخابات ریاست جمهوری در این ایالت بوده اند. به همین جهت ویلارد برای رأی دادن در هیئت انتخاباتی ایالت دلاور در روز ۱۳ دسامبر و مطابق با اولین دوشنبه بعد از دومین چهارشنبه در ماه دسامبر، به آن شهر سفر کرد؛ همان طور که در قانون اساسی برای همه ایالات و واشنگتن دی سی، پایخت کشور معین گردیده است.

در ساعت ۱۰ صبح، ویلارد و دو همکار او در سالن پرزرق و برق مجلس نمایندگان دلاور حضور پیدا کردند، یکی از میان خود را به عنوان رئیس انتخاب، و بعد به انجام وظایف خود مشغول شدند.

نتایج رسمی انتخابات ماه نوامبر، از سوی دایرة انتخابات ایالت به آن‌ها تسلیم شد و آن‌ها با امضای یک سلسه مدارک، نتایج انتخابات را تأیید کردند: سه رأی هیئت انتخاباتی برای کری، به عنوان رئیس جمهور، و سه رأی هم برای جان ادواردز، به عنوان مقام معاونت او. آن‌ها مدارک مربوطه را برای وزیر امور ایالت دلاور فرستادند تا به مرکز ملی اسناد در واشنگتن ارسال شود. چند هفته بعد، کنگره آمریکا به شمارش آرای مربوط به انتخابات رئیس جمهور و معاون او پرداخت، که رأی ویلارد هم در میان آن آرا بود. اما همان طور که همه از قبل می‌دانستند، بوش با کسب ۲۸۶ رأی در برابر ۲۵۲ رأی، بر کری پیروز شد.

وظایف تشریفاتی

هیئت انتخاباتی رئیس جمهور از قدرت مستقلی که بینانگذاران جمهوری در زمان تدوین قانون اساسی در سال ۱۷۸۷ تصویر کرده بودند، برخوردار نیست. در سال ۱۷۹۶، احزاب نوظهر سیاسی عملکرد هیئت انتخاباتی را تغییر دادند.

برای ویلارد، این کار جنبه تشریفاتی داشت. او احتملاً فکرش را هم نمی‌کرد که به کسی به غیر از کری بتواند رأی دهد. در واقع، طبق قوانین ایالت دلاور، او مجاز به رأی دادن به فرد دیگری نبود. (کسی نمی‌داند که این قانون به لحاظ چارچوب قوانین اساسی ضمانت اجرایی دارد یا خیر، اما وجود اعضای

چگونه این مسئله موجب اختلاف می شود:

زمانی که میان رأی هیئت انتخاباتی و آرای مردمی تفاوت وجود دارد

نوشته توomas اچ. نیل

Library of Congress, Prints & Photographs Division

طرح کارتون سیاسی در سال ۱۸۲۴ جمعیتی از شهروندان را نشان می دهد که برای نامزد های انتخاباتی ابراز احساسات می کنند (از چپ به راست) کوینسی آدامز، ویلیام کرافور، و اندره جکسون.

۱۸۲۴: یک معامله کثیف؟

با زنشستگی فریب الوقوع پرزیدنت جیمز مونرو، با نزدیک شدن انتخابات سال ۱۸۲۴ موجب بروز تغییرات عمدۀ ای در اوضاع سیاسی آمریکا شد. دو حزب سیاسی آن دوران، حزب فدرالیست و حزب دموکرات جمهوری خواه نام داشتند. در طول ربع قرن، کنترل کاخ سفید در دست حزب دموکرات جمهوری خواه بود، و حزب فدرالیست در موقعیت ضعیفی قرار داشت. با این حال، در سال ۱۸۲۴ نشانه هایی از انشعاب در حزب دموکرات جمهوری خواه به چشم می خورد: ایالت از حق رأی بیشتری برخوردار می شدند، نظم موجود مورد سؤال قرار گرفته بود، و بوی تغییر به مشام می رسید. جناح های حزب دموکرات جمهوری خواه که برای تعیین کاندیدای خود به توافق نظر نرسیده بودند، چهار تن را به عنوان کاندیدا معرفی کردند: جان کوینسی آدامز، وزیر خارجه، و ویلیام کرافور، وزیر خزانه داری گزینه های تثبیت شده بودند؛ و دو

در تاریخ آمریکا، چهار بار نظام هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری موجب انتخاب نامزدی شد که در سراسر کشور آرای کمتری از رقیب انتخاباتی خود داشت.

از زمان اولین دوره انتخابات ریاست جمهوری آمریکا در سال ۱۷۸۸، هیئت انتخاباتی در ۵۱ مورد از ۵۵ دوره انتخابات، بر اساس انتخاب مردم رأی داده است، اما در چهار دوره انتخاباتی رأی آن با آرای مردمی تفاوت داشته. در سه دوره از این انتخابات، یعنی انتخابات سال های ۱۸۷۶، ۱۸۸۸، و ۲۰۰۰، افرادی که از سوی هیئت انتخاباتی برای مقام ریاست جمهوری و معاونت او رأی آورده‌اند، افراد حائز اکثریت آراء مردم نبودند. در سال ۱۸۲۴، آراء هیئت انتخاباتی به اکثریت نرسید و مجلس نمایندگان انتخاب ریس جمهور را به عهده گرفت.

نتایج، مجلس نمایندگان موظف به انجام آن چه در قانون اساسی مقرر شده بود و کلی هم ریاست مجلس را به عهده داشت. در آن دوران که اتحادیه مشکل از ۴۲ ایالت بود، برای برنده شدن در انتخابات، به کسب آرای هیئت‌های انتخاباتی ۱۳ ایالت نیاز بود؛ در گزارش‌های اولیه آمده بود که ۱۲ ایالت از آدامز حمایت کرده بودند و برای کسب اکثریت، یک ایالت کم داشت.

جکسون امیدوار بود بتواند در دور اول انتخابات آدامز را شکست دهد، نظر مساعد طرفداران کرافورد را به دست آورده و بعد تعدادی از ایالات نیو اینگلند را نیز وارد معامله کند. کلید حل این وضعیت، ایالت نیویورک بود که هیئت‌نمايندگان آن در مجلس دو قسمت شده بودند به اضافة یکی که هنوز مردد بود. صبح روز شمارش آراء، کلی و دانیل ویستر، یکی از اعضای مجلس نمایندگان که هم ایالتی آدامز بود، نماینده مردد نیویورکی را به دفتر خصوصی کلی دعوت کردند. کلی و ویستر به لحاظ استعداد سخنوری و مقاعد کردن مخاطب خود معروف بودند، و آن چه گفتند، گویا کار خودش را انجام داده بود؛ وقتی فهرست موردنظر خوانده شد، نیویورک در ستون آدامز، و او در صدر فهرست قرار گرفته بود. نتایج نهایی انتخابات به این صورت بود، رأی ۱۳ ایالت برای آدامز، ۷ ایالت برای جکسون، و ۴ ایالت برای کرافورد.

یازده روز بعد، آدامز اعلام کرد که مقام وزارت خارجه به کلی سپرده می‌شود، و به این ترتیب، درستی تهمت معامله کثیف به اثبات رسید. آدامز و کلی این مطلب را پیوسته تکذیب می‌کردند، اما چه راست و چه دروغ، این تهمت دوران ریاست جمهوری آدامز را تحت الشاعع قرار داد. این موضوع موجب خشم و در عین حال حرارت جکسون و حامیانش گردید، که بلافضله، برنامه ریزی برای دور بعدی انتخابات را آغاز کردند. چهار سال بعد، این مرد اهل تنی حق خود را گرفت و در انتخابات سال ۱۸۲۸ آدامز را شکست داد.

۱۸۷۶: مصالحة سال

در سال ۱۸۷۶، حزب جمهوری خواه پرزیدنت آبراهام لینکلن فقید (که لقب آن حزب بزرگ کهن یا GOP است) مدت ۱۶ سال ریاست جمهوری را در دست داشت، اما اقتدار آن در مخاطره بود. کشور چهار سال متولی در رکود اقتصادی به سر می‌برد. پرزیدنت یولیسیس س. گرانت بعد از دو دوره ریاست جمهوری که با جنجال‌های سیاسی همراه بود، بازنشسته می‌شد. دموکرات‌ها که در پی اتحاد سابق خود با ایالات شورشی جنوبی، مورد بی‌لطفی قرار داشتند، موفق شده بودند قدرت و اعتماد به نفس سابق خود را مجدداً به دست آورند و در سال ۱۸۷۴ حائز اکثریت در مجلس نمایندگان گردیدند. در آن زمان، رأی دهندگان سفید پوست جنوبی خوستار عقب نشینی نیرو‌های فدرال بودند که هنوز برای دوران بازسازی در ایالات کنفردراسیون سابق استقرار داشتند؛ این سیاست دولت فدرال برای تضمین حقوق سیاسی برده‌های سابق، و

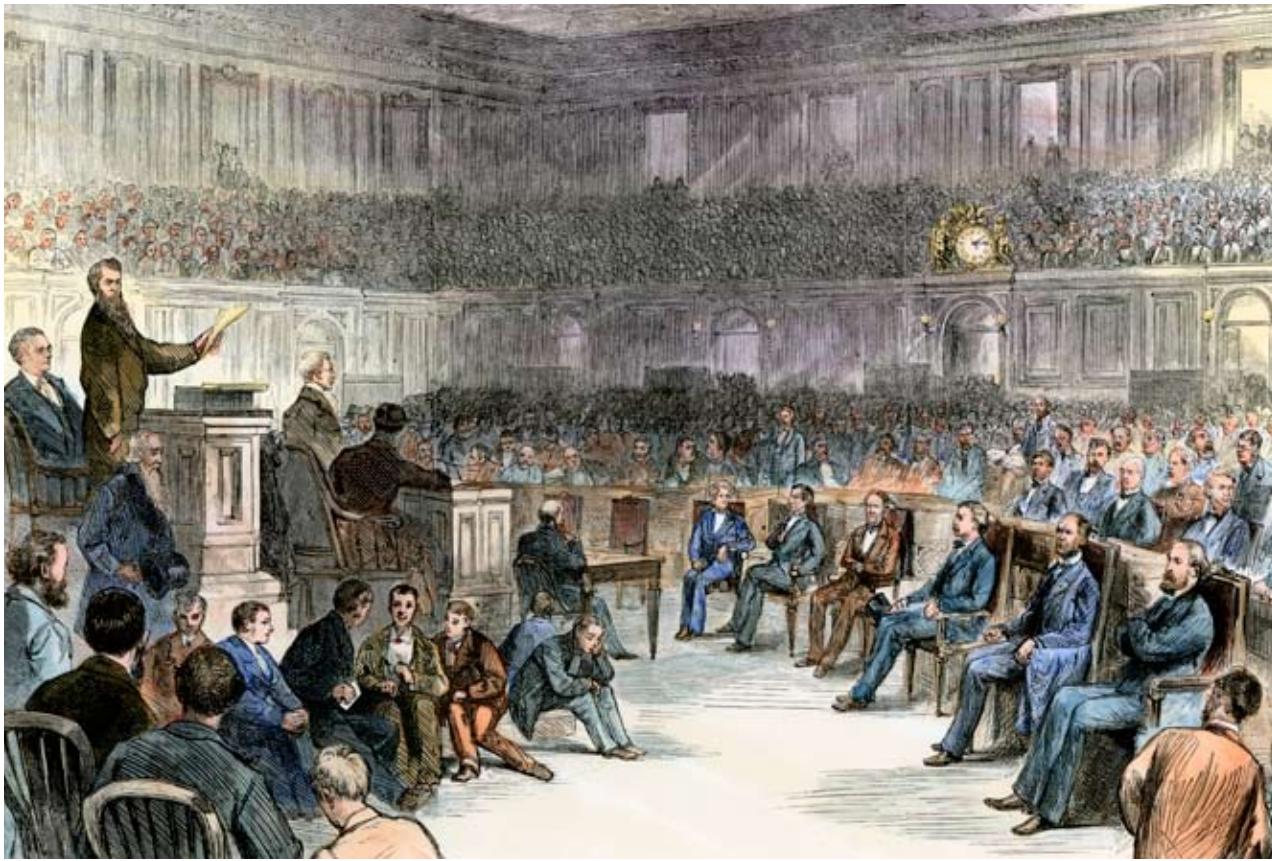
نفر دیگر، سناتور اندره جکسون، فهرمان نبرد نیواورلئان، و هنری کلی، رئیس متنفذ مجلس نمایندگان بودند.

پس از یک رشته فعالیت‌های سیاسی پرشور و حرارت – که از سوی مقام‌های درجه دوم حزبی برگزار گردید، زیرا این گونه فعالیت‌ها برای افرادی که در سیاستگذاری دست داشتند اهانت آمیز محسوب می‌شد – نتایج به شکل مأیوس کننده‌ای متفاوت بود. جکسون دارای بیشترین تعداد آراء هیئت‌انتخاباتی و آرای مردم بود، بعد از او آدامز بود، و بعد کرافورد و در آخر، کلی، اما هیچ یک از این چهار تن موفق به کسب اکثریت آراء هیئت‌انتخاباتی نگردیده بود. بر طبق قانون اساسی، در این قبیل شرایط مجلس نمایندگان باید به انتخاب رئیس جمهور مبارزت کند، در حالی که نمایندگان هر ایالت از حق یک رأی برخوردار هستند. به علاوه، از آن جا که تنها سه کاندیدای اول واجد شرایط بودند، کلی حذف گردید.

تا زمان تشکیل جلسه کنگره در دسامبر ۱۸۲۴ در واشنگتن، همه از نتایج این انتخابات که گرفتار چند دستگی بود، با خبر بودند، اما اعلام رسمی نتیجه به ۹ فوریه ۱۸۲۵ موكول شده بود، و به همین خاطر در این دو ماه، پایتخت کشور مالامال از نظر پردازی و گمانه زنی، و تمہیدات پشت پرده بود. روشن شد که کرافورد، که بعد از سکته مغزی دوران نقاوت را می‌گذراند، از رقابت‌ها کنار گذاشته شده و باید میان دو نفر، آدامز و جکسون، تصمیم گیری شود.

این دو نفر اول تفاوت‌های فاحشی با یک دیگر داشتند: آدامز فارغ التحصیل دانشگاه هاروارد و اهل ماساچوست در نیواینگلند، دیپلماتی سرد و گرم چشیده و فرزند یک رئیس جمهور بود، در صورتی که جکسون سیاستمداری خود ساخته و اهل تنی بود که در آن زمان غرب محسوب می‌شد، یک نظامی قهرمان و کسی که در چندین دوئل شرکت گرده بود. کلی، رئیس مجلس نمایندگان، که توافقنامه قدرت را در دست داشت، با حامیان هر دو کاندیداً وارد مذاکره شد، اما او و نیواینگلندی‌ها سیاست‌های مشترکی داشتند و عمیقاً نسبت به جکسون بی‌اعتماد بودند. بعد از یک جلسه ملاقات طولانی و خصوصی کلی با آدامز در ماه ژانویه، حمایت کلی از آدامز برای همه روشن شد. دو هفته بعد، طی نامه‌ای چاپ شده در روزنامه فیلادلفیا گفته می‌شد که کلی با حمایت از آدامز موافقت کرده است، به شرطی که در صورت پیروزی او در انتخابات، پست وزارت خارجه را به کلی بسپارد. این موضوع موجی از اتهامات و تهمت‌های متقابل در پی داشت و حامیان جکسون، کلی و آدامز را متهمن به یک «معامله کثیف» می‌گردند.

در ۹ فوریه، کنگره برای شمارش آراء هیئت‌انتخاباتی تشکیل جلسه داد. همان طور که انتظار می‌رفت، جکسون ۹۹ رأی هیئت‌انتخاباتی را از آن خود کرده بود که برای کسب ۱۳۱ رأی برای برنده شدن، ۳۲ رأی کم داشت، آدامز ۸۴ رأی آورده بود، کرافورد ۱۴ رأی، و کلی ۳۷ رأی. با اعلام این

© Dr. فوریه ۱۸۷۷ کنگره آمریکا، آرای هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری را بعد از اختلاف نامزد های انتخاباتی تایدن و هیز شمرد

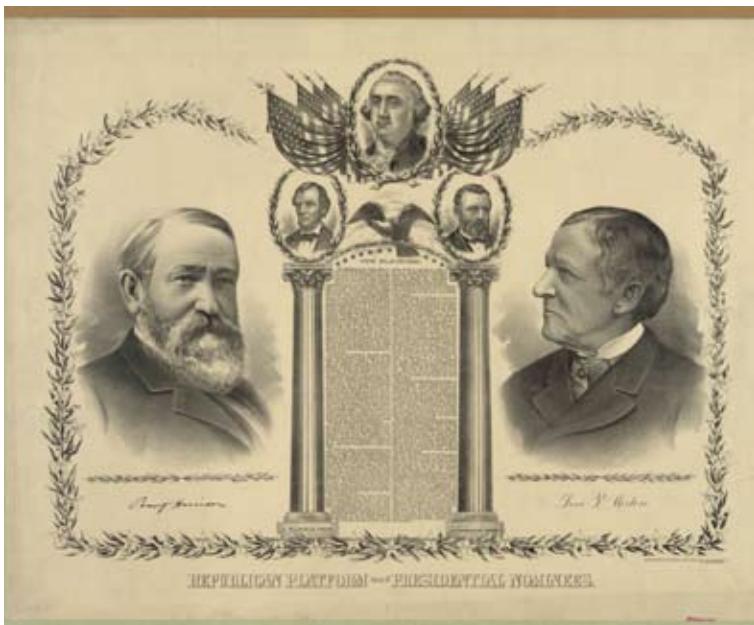
۱۸ ایالت و کسب ۱۶۵ رأی از هیئت انتخاباتی، در مقام دوم قرار داشت، اما حزب جمهوری خواه با مشاهده جلو بودن هر چند مختصر هیز در ایالات فلوریدا، لوییزیانا، و کارولینای جنوبی که ۱۹ رأی در اختیار داشتند، از نو امیدوار شد. دموکرات های محلی نتایج را مورد پرسش قرار داد و اظهار می داشتند که نیرو های فدرال بر انتخابات تاثیر گذاشته اند؛ GOP با این ادعا روبرو شد که از رأی دادن رأی دهنگان جمهوری خواه سیاهپوست با اعمال زور جلوگیری به عمل آمده بود. ایالات که به تلخی دچار تفرقه شده بودند، هر کدام دو گواهی متناقض از نتایج انتخابات به کنگره فرستادند.

نبرد سختی در مورد تعداد آرا پیش بینی شد و طرفداران هر دو کاندیدا تهدید به خشونت کرده بودند. عکس العمل کنگره این بود که در ژانویه ۱۸۷۷ یک کمیسیون انتخاباتی متشكل از دو حزب و با شرکت سناتور ها، اعضای مجلس نمایندگان، و قضات دیوان عالی ترتیب داد. وظیفه این کمیسیون تصمیم گیری در مورد صحت یکی از فهرست های هیئت انتخاباتی بود. در روز اول فوریه، کنگره برای شمارش آرای هیئت انتخاباتی تشکیل جلسه داد؛ تعداد آرای مشکوک به کمیسیون ارجاع شد، که هر یک از آن ها با موشکافی مورد بررسی قرار گرفت. این فرایند، بیش از یک ماه به طول انجامید و در

حافظت از ایالات جمهوریخواه بعد از جنگ های داخلی بود.

دموکرات ها با تشکیل جلساتی در کتوانسیون های ملی، فرماندار نیویورک، ساموئل تیلدن را کاندیدای ریاست جمهوری کردند، و جمهوریخواهان نیز فرماندار او هایو، راترفورد ب. هیز را برای این مقام کاندیدا نمودند. این دو به اصلاح طلبی معروف بودند، و هر دو حزب خط مشی واحدی، مبنی بر دولت صادق و اصلاح مشاغل دولتی را عرضه کردند. جو حاکم بر فعالیت های عمومی انتخابات سرشمار از لجن پراکنی، تهمت و ضد تهمت بود، کاندیدا ها خود را خارج از این پیکار ها نگه داشته، و جریان حملات سیاسی را به اعضا درجه دوم احزاب و روزنامه هایی که شدیدا جهت گیری حزبی داشتند، سپرده بودند.

روز انتخابات، یعنی ۷ نوامبر، بیش از ۸ میلیون نفر پای صندوق های رأی حاضر شدند. نتایج که به وسیله تلگراف می رسید، تا شب نوید از جلو بودن حزب دموکرات می داد. تیلدن تبدیل به سنگر جمهوریخواهان شد و تا صبح، او با کسب ۲۵۰,۰۰۰ رأی، در ۱۷ ایالت پیروز شده بود، که این میزان برابر با ۱۸۴ رأی هیئت انتخاباتی بود، که در آن زمان برای کسب اکثریت آرا فقط یک رأی کم داشت. هیز با پیروزی در

۲۰۰۰: دیوان عالی وارد میدان می شود

تعداد کمی از رقابت های انتخابات ریاست جمهوری به تلخی انتخابات سال ۲۰۰۰ پایان یافت. حتی اکنون، بعد از گذشت تقریباً یک دهه، وقتی بحث بر سر «چال گونه»، آراء تقليبی، «بر چسب های نیمه کنده» و یا حکم دیوان عالی که به شمارش مجدد آراء فلوریدا پایان داد میان طرفداران پرو پا قرص جمهوری خواه جورج و بوش و دموکرات های طرفدار ال گور در می گیرد، خوشنان به جوش می آید.

دوم مارس، آخرین آرا برای هیز در نظر گرفته شد که با اختلاف یک رأی، یعنی ۱۸۵ رأی در مقابل ۱۸۴ رأی تیلدن، به پیروزی رسید.

علی رغم نارضایتی شدید دموکرات ها، شهر در آرامش باقی ماند: در ماه قبل از آن، عمل سیاست های حزب به توافق هایی پیشتر در های بسته رسیده بودند، یعنی مصالحة سال ۱۸۷۷ تیلدن و حزب دموکرات پیروزی GOP را می پنیرفتند، و در این صورت، هیز متعهد می شد نیرو های فدرال را از ایالات کنفراسیون سابق فراخواند و به دوران بازسازی عمل پایان دهد. با دور شدن ارتش، و از آن جا که برده ها به علت ترند های قانونی، ارعاب، و ترس قدر به رأی دادن نبودند، دولت های جمهوری خواه جنوب سقوط کردند. از دست دادن آرای سیاهپستان به زودی قوانین تبعیض آمیز و سایر تبعیضات علیه سیاهپستان را به دنبال داشت، اما تا قبل از زدودن میراث شوم سال ۱۸۷۷، باید هشتاد سال سپری می گشت.

۱۸۸۸: خارج و داخل

انتخابات ریاست جمهوری سال ۱۸۸۸ شاهد صحنه های اندوهیار کمتری نسبت به سایر موارد اختلاف در هیئت انتخاباتی بود. ریس جمهور وقت، گروور کلیولند دموکرات از نیویورک، بر مبنای ادامه خط مشی مبتنی بر ایجاد اصلاحات در مشاغل دولتی و کاهش از عوارض گمرکی، برای بار دوم کاندیدا شد. حزب جمهوری خواه، مدافعان عوارض گمرکی، که موجب منفعت صاحبان صنایع شده و قیمت را برای مصرف کنندگان افزایش می داد، بنجامین هریسون از ایندیانا را برگزید، که نوه پرزیدنت ویلیام هنری هاریسون بود.

کلیولند فعالیت سیاسی خود را با تکیه بر هوادارن حزب در رسانیدن پیامش به مردم، آغاز کرد. هریسون، به جای آن، دهها سخنرانی در منزلش ایجاد کرد، که شاید بتوان آن را اولین فعالیت سیاسی موسوم به «ایوان جلویی» [۱] محسوب کرد. این دوره از فعالیت های سیاسی را می توان یکی از افسد ترین دوره ها در تاریخ آمریکا نامید که در آن به خرید و فروش آرا، حقه های کثیف سیاسی، و دست بردن در تعداد آرا و تنظیم تعداد آن بر حسب نیاز خود می پرداختند.

در ۶ نوامبر، بیش از ۱۱ میلیون آمریکایی رأی خود را به صندوق ریختند. انتظار می رفت رقابت های انتخاباتی بسیار نزدیک به هم باشد، و تعداد آرآ نشان می داد که کلیولند رقیب جمهوری خواه خود را با ۵۴۰،۰۰۰ رأی در برابر ۴۰،۰۰۰ رأی برده است. اما با این حال، هریسون با کسب اکثریت آرای هیئت انتخاباتی، یعنی ۲۳۳ رأی در برابر ۱۶۸ رأی کلیولند، در این رقابت ها پیروز شد.

فردال فلوریدا شکایت کردند. در همین حال، زمان می‌گشت: بر اساس قانون فدرال، فلوریدا باید رأی هیئت انتخاباتی خود را تا ۱۲ دسامبر اعلام می‌کرد.

بعد از یک سلسله فراز و نشیب‌ها و تصمیمات متناقض دادگاه‌های بدی، بر طبق حکم دیوان عالی و با رأی پنج تن از قضات در برابر چهار تن، مقرر شد که روند شمارش مجدد آرای فلوریدا ناقص چهاردهمین متمم قانون اساسی مبنی بر حمایت برابر در مقابل قانون بوده و از آن جا که زمان لازم برای اندیشیدن تدبیر دیگری باقی نیست، تعداد آرا همان می‌ماند که بوده. طرفداران گور به این تصمیم حمله کرده و آن را مغرضانه و به نفع حزب جمهوریخواه خواندند، اما شمارش مجدد به پایان رسید و جورج بوش با کسب ۵۳٪ رأی، در فلوریدا برنده شد. در سطح کشور، او با کسب ۲۷۱ رأی هیئت انتخاباتی در برابر ۲۶۶ رأی ال‌گور پیروز شد، اما آرای مردمی گور، حدود ۵۰۰،۰۰۰ رأی بیشتر از تعداد آراء بوش بود.

گور، معاون رئیس جمهور، هر چند که به تلخی مایوس شده بود، نتایج را پذیرفت و از طرفداران خود خواست تا برای حفظ منافع کشور، به تصمیم دیوان عالی احترام بگذارند. هنگامی که کنگره در ۶ ژانویه ۲۰۰۱ برای اعلام نتایج تشکیل جلسه داد، تعدادی از اعضای مجلس نمایندگان زبان به اعتراض گشودند، اما سناتورها از آن‌ها حمایت نکرده و اعتراض آنها از سوی ال‌گور که به عنوان معاون رئیس جمهور ریاست نشست را به عهده داشت، مورد پذیرش واقع نشد. بوش در ۲۰ ژانویه طی یک مراسم تشریفاتی به عنوان اولین رئیس جمهور آمریکا که در بیش از یک قرن حائز اکثریت آرای مردمی نشده بود، معرفی گردید. ■

© AP Images/Nick Ut

روزنامه دیلی نیوز لس آنجلس، جورج بوش را در سال ۲۰۰۰ یک روز بعد از انتخابات برنده اعلام کرد، هر چند شمارش آرا برای چند هفته بعد از آن ادامه داشت.

مبارزه انتخابات عمومی، هر چند شاهد مبارزه سختی بود، اما نشانی از اختلافاتی که در آینده قرار بود بروز کند را نداشت. بر طبق نتیجه به دست آمده از اغلب صندوق‌های رأی، بوش فرماندار تگزاس، با اختلاف کمی در صدر قرار داشت، اما ال‌گور، معاون رئیس جمهور، این اختلاف را پر می‌کرد. دو تن از کاندیدا‌های درجه دوی حزبی، موجب بروز پیچیدگی شدند: این طور برداشت می‌شد که حزب سبز های رالف نیدر که حامی مصرف کنندگان است، از ال‌گور جانبداری کرده، و انتظار می‌رفت پاتریک بوکنان، کاندیدای حزب اصلاح طلب، آرای خود را به جبهه بوش منتقل کند.

در ۷ نوامبر، بیش از ۱۰۵ میلیون تن از مردم آمریکا در انتخابات شرکت کردند؛ در شامگاه همان روز روشن شد که رقابت‌های تنگاتنگی در جریان است. گور دارای مختصّی برتری در تعداد آرای مردمی، و در تعداد آرای هیئت انتخاباتی هم نزدیک بود، ۲۴۶ رأی هیئت انتخاباتی برای بوش و

نظرات بیان شده در این مقاله ضرورتاً منعکس کننده دیدگاه و سیاست دولت آمریکا، یا سیاست‌ها و اطلاعات حاصله از خدمات تحقیقاتی کنگره نیست.

۲۵۵ رأی برای ال‌گور، به علاوه ۳۷ رأی سرگردان متعلق به سه ایالت. نیومکزیکو و اورگان، با ۱۲ رأی به ال‌گور پیوستند، اما فلوریدا با ۲۵ رأی تعیین کننده هیئت انتخاباتی، که بوش کمی هم جلوتر بود، هنوز مشغول جر و بحث بود. گزارش‌های حاکی از مخلوط شدن ورقه‌های رأی گیری و بی‌نظمی‌های دیگر، منجر به درخواست شمارش مجدد آرای فلوریدا گشت. احزاب دموکرات و جمهوریخواه برای دفاع از مواضع خود در دادگاه و در برابر رسانه‌ها به گسیل گروه هایی از وکلا و سیاست‌پردازان پرداختند. بحث و مشاجرات تلخ و تبلیغاتی بی‌رامون شمارش مجدد آراء، هفته‌ها در اخبار و رسانه‌ها ادامه یافت، و هر دو حزب به دادگاه‌های ایالتی و

ایجاد اصلاحات در هیئت انتخاباتی؟ کاری نه چندان ساده

نوشتهٔ دیوید لا بلین

© AP Images/Steve Helber

دیوان عالی کشور آمریکا، شمارش مجدد آراء فلوریدا را متوقف کرد، و الزاماً در بین دو نامزد انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰، بوش و الگور به نفع بوش تصمیم گرفت.

معمول‌اً برای پشت سر گذاشتن معضلات تصویب یک لایحهٔ تازه، اگر اتفاق نظر راه را کنار بگذاریم، نیاز به حمایت فوق العاده‌ای وجود دارد. اتفاق نظر در مرورد الغای هیئت انتخاباتی در حال حاضر وجود ندارد. تعداد زیادی از دموکرات‌ها تصور می‌کنند که از دست رفتن کاندیدای آنان در انتخابات سال ۲۰۰۰، نشان دهندهٔ فوریت در پیش گرفتن اصلاحات است، اما بعضی از جمهوریخواهان تلاش برای ایجاد تغییراتی در سیستم را با اعتبار کردن پیروزی کاندیدای خود تلقی می‌کنند. علیرغم حمایت هایی که در بعضی رده‌های حزبی از اصلاحات صورت می‌گیرد، درخصوص عملی کردن آن‌ها توافق نظری وجود ندارد.

علاوه بر این، تعدادی از ایالات برای مخالفت با چنین تصمیمی دارای دلایل فراوانی هستند. ایالات کوچکتر سهم نامتنااسبی از آراء هیئت انتخاباتی دارند، زیرا تعداد ارای انتخاباتی که به آن‌ها تعلق می‌گیرد باید برابر مجموع تعداد سناتور‌های ایالت، که برای همهٔ ایالات دو تن هستند، بعلاوه تعداد نمایندگان هر ایالت، که حداقل یک نفر می‌باشد،

اصلاح نظام هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری مستلزم تلاش فراوان و اتفاق نظری است که اکنون وجود ندارد.

دلیل آورden برای تمایل مردم به الغای هیئت انتخاباتی در جریان انتخابات ریاست جمهوری ایالات متحده کار دشواری نیست – مخصوصاً به این خاطر که این سیستم گاه‌ها کاندیدایی را بر می‌گزیند که نسبت به کاندیدای دیگر، آرای مردم کمتری کسب کرده است. پیدا کردن راهی برای جایگزین کردن آن کار چندان ساده‌ای نیست.

یکی از دلایلی که هیئت انتخاباتی احتمالاً برقرار خواهد ماند این است که اضافه کردن متمم به قانون اساسی کار مشکلی است. شرط لازم برای این اقدام این است که کنگرهٔ آمریکا لایحهٔ مربوطه را با کسب اکثریت دو سوم از اعضای مجلس نمایندگان و سناتور‌ها، و سه چهارم از ایالات، تصویب کند. قانون اساسی، از سال ۱۷۸۷ که تاریخ تدوین آن است تا به حال ۲۷ بار مورد اصلاح قرار گرفته است. و این با احتساب اضافه شدن ۰۱ متمم منتشر حقوق بشر است که کمی بعد از تدوین قانون اساسی به آن اضافه گردید.

AP Images/Alan Diaz

استناد به رأی مسقیم برای انتخاب ریس جمهوری ممکن است جر و بحث و اختلاف زیادتری در باره درستی روش انتخابات به وجود آورد. مثل شمارش آرای انتخاباتی در سال ۲۰۰۰ در فوریت لادرد، فلوریدا، بار دیگر شمارش می‌کنند.

تصویب هریک از متمم های قانون اساسی، باید دست کم ۳۸ ایالت موافقت خود را با آن اعلام کند، در صورتی که برای به عمل در آوردن پیمان میان ایالتی، موافقت تنها ۱۱ ایالت پر جمعیت کافی است.

به نظر می‌رسد این راه حل هوشمندانه‌ای باشد، اما ممکن است باعث بروز مشکلاتی هم بشود. در ایالات متحده، انتخابات ریاست جمهوری تنها یک انتخابات واحد نیست، بلکه عبارت از ۵۱ رقابت جداگانه در ۵۰ ایالت و منطقه کلمبیا (واشنگتن، پایتخت کشور) می‌باشد. از آن جا که هر یک از ایالات باید به طور جداگانه در مردم کاندیدا های ریاست جمهوری و معاون او تضمیم گیری کند، ممکن است افراد مختلفی در لیست انتخاباتی ایالات متفاوت قرار داشته باشند. حتی با ایجاد این پیمان، ممکن است مردم آمریکا باز هم یک انتخابات کشوری به معنای واقعی کلمه نداشته باشند که در همه ایالات کاندیدا های واحدی در انتخابات شرکت داشته باشند.

کاندیدا های ریاست جمهوری ممکن است حتی کاندیدا های معاونت متفاوتی در ایالات مختلف برای خود تعیین کنند. این پیمان پیشنهادی ایجاد می‌کند آرایی که در هر ایالت برای انتخاب ریس جمهور و معاون او به صندوق ریخته می‌شود، صرف نظر از این که کاندیدای واحدی برای معاونت ریس جمهور در لیست های انتخاباتی باشد یا نه، در شمارش نهایی آرا لحاظ شود. برای مثال، نام کاندیدای معاونت رالف نیدر که کاندیدای حزب سوم بود، در لیست های انتخاباتی سال ۲۰۰۴ کالیفرنیا دیده نمی شد. با این حال، آرایی که در کالیفرنیا به

صرف نظر از میزان جمعیت باشد. ایالاتی که رقابت نزدیکی با یک دیگر داشته اند، مانند فلوریدا و اوهایو در دوره های انتخابات سال های ۲۰۰۴، ۲۰۰۸ و ۲۰۰۰ تبیشتر مورد توجه کاندیدا های ریاست جمهوری قرار می‌گیرند، زیرا در این ایالت ها کاندیدای برنده در انتخابات مردمی، کلیه آرای هیئت انتخاباتی را هم کسب می‌کند، و تنها در دو ایالت میان و نبراسکا به این ترتیب عمل نمی‌شود. مخالفان سیستم هیئت انتخاباتی، آن را یک نقطه ضعف می‌دانند، اما ایالات کم اهمیت تراز توجهی که به این بهانه به آن ها می‌شود به هیچ وجه نمی‌خواهد بگذرد. تعداد زیادی از مردم معتقد هستند که هیئت انتخاباتی منعکس کننده ماهیت فدرال ایالات متحده است و در برابر الغای آن، به منزله حمله به فدرالیسم و تضعیف اختیارات ایالات، مقاومت می‌کنند

پیمان آرای مردمی کشور

بعضی از طرفداران ایجاد اصلاحات در سیستم هیئت انتخاباتی پیشنهاد می‌کنند که برای عملی کردن فرایند اصلاحات، از طریق یک پیمان میان ایالتی اقدام شود تا برنده آرای مردمی، مقام ریاست جمهوری را کسب کند. مدافعان پیمان آرای مردمی در کشور پیشنهاد می‌کنند ایالاتی که دارای اکثریت آرای هیئت انتخاباتی هستند، به کاندیدایی رأی دهنده که برندۀ اکثریت آرای مردمی در سطح کشور است، صرف نظر از این که کاندیدای مذکور در آن ایالات برنده یا بازنده باشد. در پیش گرفتن اصلاحات از طریق پیمانی که میان ایالات منعقد گردد آسان تراز متمم به قانون اساسی است. برای

قابلیت به اجرا درآمدن یک پیمان میان ایالتی که چگونگی رأی گیری هیئت انتخاباتی را تعیین کند نیز موضوعی قابل بحث است. قانون اساسی آمریکا حق تصمیم گیری درمورد آرای هیئت های انتخاباتی را صریحاً به ایالات سپرده است. هر چند در این پیمان تصریح می شود که نقض آن تا شش ماه قبل از برگزاری انتخابات جایز نیست، اما قابلیت اجرای این شیوه به لحاظ قانونی، هنوز چنان روش نشده. در این ضابطه ای برای کناره گیری ایالات از آن و امتناع دادگاه ها در ممانعت از آن ها، پیش بینی نگردیده است.

این نگرانی ها شاید جزئی و بیش از اندازه فنی به نظر برسد، اما انتخابات سال ۲۰۰۰ بر اهمیت جزئیات قانونی و ضرورت آمادگی در صورت فشرده بودن رقابت های انتخاباتی تاکید گذاشت. شاید انتخابات ریاست جمهوری از طریق آرای مردمی در سطح کشور نهایتاً عملی باشد، اما برای به عمل درآمدن، مستلزم برنامه ریزی های مقدماتی و دقیق فدرال، و همین طور اتفاق نظر بیشتر از آن چه فعله موجود است، می باشد. ■

نظرات بیان شده در این مقاله ضرورت منعکس کننده دیدگاه و سیاست دولت آمریکا نیست.

رالف نیدر داده شد، نه تنها در کل آرای کسب شده در کشور محاسبه شد، بلکه برای کاندیدای معاونت او هم که نامش در ورقه های رأی گیری نبود، همان آرا در نظر گرفته شد – این راه حل نامناسبی در این مورد بود.

مسائلی که هنوز جای بحث دارد

رقابت فشرده انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۰ میان جورج دبلیو. بوش از حزب جمهوریخواه و ال گور از حزب دموکرات در فوریدا و تأثیر آن بر نتیجه انتخابات، انگیزه درخواست اصلاح هیئت انتخاباتی گردید. از قضا، آرای مردمی کشور می تواند مشکلات یک رقابت فشرده را حل و فصل کند. مکانیزم مناسبی برای تصمیم گیری در مورد رقابت های نزدیک وجود ندارد، و آرای مردمی در سطح کشور هم راه حل مطلوبی برای یک رقابت فشرده نیست. کلیه مقررات موجود، درباره رقابت های فشرده در یک ایالت واحد به طور مفصل به بحث می پردازد، اما این مقررات، شمارش مجدد را در صورتیکه انتخابات کشوری فشرده باشد را نمی طلب. به علاوه، رسانه های خبری و هر دو حزب سیاسی عده می نوансند در مورد مقررات انتخاباتی ایالت مورد نظر در انتخابات سال ۲۰۰۰، به بررسی موشکافانه پردازند، اما انجام این کار در سطح کشور برای آن ها بسیار شاق بود. در حالی که امکان وقوع رقابت های فشرده در محدوده ملی بسیار کم است، استاندارد آن چه رقابت فشرده نام می گیرد نیز بسیار پایین تر می آید.

دنیا این امر را چگونه تلقی می کند:

روش های انتخاباتی در چشم اندازی بین المللی

نوشته اندرو الیس

© AP Images/Jacques Brinon

شهردار پاریس برتراند دلانوئه به وسیله هیئت انتخاب کننده، مرکب از اعضای شورای شهر انتخاب گردید.

می باشد که هیچ یک از آنها منحصر به فرد نبوده و حتی لزوماً قابل توجه نیز به شمار نمی روند، اما این ویژگی ها در کنار یک دیگر دارای نتایج منحصر به فردی هستند.

دسته بندی های عمدۀ

تقریباً تمامی روش های انتخاباتی در سراسر جهان را می توان به سه دسته زیر تقسیم کرد: روش های جمع گرایی/ اکثریت، روش هایی که در آن هر حزب یا گروه به نسبت آرایی که در انتخابات کسب کرده است در قدرت سهیم خواهد بود، و روش های مختلط. از ۱۹۹ کشور و سرزمینی که تا پایان سال ۲۰۰۴ دارای روش های انتخاباتی قابل شناسایی بوده اند، ۹۱ کشور برای انتخابات قانونی خود از روش های جمع گرایی/ اکثریت استفاده کرده، ۷۲ کشور از روش های مشارکت در قدرت به نسبت آرای کسب شده استفاده کرده، و ۳۰ کشور نیز از روش های مختلط استفاده می کرند. روش های ۶ کشور دیگر نیز در این دسته بندی قرار نمی گیرند.

روشی که در آن برنده انتخابات به تنهایی در مسند قدرت قرار می گیرد، رایج ترین روش انتخاباتی در بین روش های جمع گرایی/ اکثریت است: ۷۴ مورد از ۹۱ مورد از این روش استفاده می کنند. در دموکراسی های ثبت شده، استفاده از روش های مشارکت در قدرت به نسبت آرای کسب شده رایج

هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری در آمریکا، شیوه مشابهی با نظام های انتخاباتی در سراسر دنیا دارد ولی مخلوطی از یک شیوه منحصر به فرد است.

معیار های زیادی برای قضاوت در مورد چهار چوب های انتخاباتی وجود دارد. برخی از این معیار ها عبارتند از میزان اختیار کسانی که با رای مردم برگزیده می شوند، ثبات و کارآمدی حکومت، مسئولیت پذیری و پاسخگو بودن حکومت، مسئولیت پذیری و پاسخگو بودن کسانی که با رای مردم برگزیده می شوند، حمایت از احزاب سیاسی قدرتمند، و فعالیت مخالفان قانونی و نظارت بر کارکرد حکومت. اما هیچ روش انتخاباتی ای وجود ندارد که تمامی این موارد را به صورت کامل در خود داشته باشد.

هنگام برنامه ریزی و طراحی چهار چوب های سازمانی، پرسشی که باید توسط هر جامعه ای مطرح شود، این است که چه معیار هایی مهم هستند – و به چه دلیل. طراحی سازمانی نیز باید بر مبنای پاسخگویی به این پرسش باشد. با این حال، کارکرد هر روش و چهار چوب انتخاباتی به موارد بسیار زیاد و نهوده ارتباط جزئیات با یک دیگر بستگی دارد.

روش های انتخاباتی متفاوت می توانند با آرای اتخاذ شده یکسان، موجب برنده شدن کاندیداهای متفاوتی شوند. روش انتخابات ریاست جمهوری ایالات متحده دارای ویژگی هایی

هیئت های انتخاب کننده

گاهی اوقات از روش هیئت انتخاب کننده در انتخابات منطقه ای نیز استفاده می شود. هر ۲۰ منطقه شهری در پاریس، اعضا شورای شهر را در یک انتخابات دو مرحله ای انتخاب می کنند که در آن بیشترین کرسی ها به حزب سیاسی پیشتر و یا لیست کاندیداهای آن حزب تعلق می کیرد، اما در این روش غالب امکان حضور نمایندگانی از یک حزب و یا لیست انتخاباتی دیگر نیز وجود دارد. عموماً در این فهرست های انتخاباتی نام کاندیداهای سمت شهرداری بر جسته تر ذکر می شود: عنوان تبلیغاتی لیست انتخاباتی شهردار کنونی در مبارزات انتخاباتی ۲۰۰۸ عبارت زیر بود: «پاریس، زمان پیشرفت با برتراند دلانو».

پس از اعلام نتایج، اعضای تازه انتخاب شده شورای شهر پاریس تشکیل جلسه داده و برای انتخاب شهردار رای گیری می کنند. شهردار برای انتخاب شدن در دور اول یا دوم نیازمند کسب اکثریت مطلق آرا می باشد. در صورت کشیده شدن رای گیری به دور سوم، شهردار تنها با کسب اکثریت ساده آرا انتخاب می شود.

بدین ترتیب اعضای شورای شهر نوعی هیئت انتخاب کننده را تشکیل می دهند. ویژگی مهم این هیئت انتخاب کننده این است که اعضای شورای شهر در دوره تصدی شهردار، همچنین قوه مقننه شهر را نیز تشکیل می دهند. انتخاب شهردار تو سط قانونگذاران شهر این احتمال را که شهردار در دوران تصدی سمت خود مورد حمایت اکثریت حاکم بر قوه مقننه شهر باشد، بسیار افزایش می دهد. در مقابل، اعضای هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری ایالات متحده، فعالیت و کارکرد دیگری ندارند، و در روش انتخابات ریس جمهوری ایالات متحده هیچ گونه ارتباطی بین ریاست جمهوری و عضویت در کنگره وجود ندارد.

در بحث پیرامون هیئت های انتخاب کننده، برخی از مفسران، کشورهایی مانند استونی، هند، سورینام، و ترینیداد و توباگو را نیز در این دسته قرار می دهند. در این کشورها، ریس جمهوری - معمولاً رهبر کشور در یک روش پارلمانی - تو سط اعضای هر دو مجلس قانونگذاری کشور، و یا تو سط مجموعه ای از نمایندگان که در سطح ملی و محلی انتخاب شده اند، انتخاب می شود. در این کشورها، رای دهنگان قانونگذاران قوه مقننه را انتخاب می کنند، و کاندیداهای ریاست جمهوری در هیچ انتخاباتی اعم از ملی و یا شهری شرکت نمی کنند. شاید بهترین توصیف برای این روش ها به جای روش های شامل هیئت انتخاب کننده، روش انتخابات غیر مستقیم باشد. ■

تر می باشد، اما با توجه به این موضوع که هند و ایالات متحده آمریکا از روش تصاحب قدرت توسط برنده انتخابات استفاده می کنند، تعداد مردمی که در کشورهایی که در آنها این روش به کار گرفته می شود، زندگی می کنند، بیشتر از کشورهایی با روش های دیگر است.

در انتخابات ریاست جمهوری، تنها یک کاندیدا می تواند برنده شود و روش انتخاباتی مورد استفاده باید از نوع روش های جمع گرایی/ اکثریت باشد. در پایان سال ۲۰۰۴، در ۱۰۲ کشور و سرزمین مردم برای انتخاب ریس جمهوری در رای گیری شرکت می کردند. این تعداد شامل کشورهایی است که از یکی از دو نوع روش زیر استفاده می کنند: روش ریاست جمهوری، که در آن ریس جمهوری هم رهبر کشور و هم ریس قوه مجریه بوده، برای یک دوره مشخص قدرت را در دست دارد، و برای در دست گرفتن قدرت نیازی به رای اعتماد قوه مقننه ندارد؛ و روش پارلمانی، که در آن ریس جمهوری تنها رهبر کشور بوده و اختیارات مستقل و اجرایی او محدود بوده و یا اصلاً وجود ندارد، و یک نخست وزیر که به رای اعتماد قوه مقننه نیاز دارد، ریاست قوه مجریه را بر عهده می گیرد.

۷۸ کشور از این ۱۰۲ کشور از نوعی روش دو مرحله ای استفاده می کنند. و ۲۲ کشور از این ۷۸ کشور نیز از روشی که برندۀ انتخابات به تهایی در مسند قدرت قرار می گیرد استفاده می کنند؛ یک کشور از روش رای گیری جایگزین استفاده می کند، که در آن رای دهنگان اولویت های خود را به ترتیب مشخص می کنند؛ و یک کشور نیز از روش رای گیری تکمیلی استفاده می کند، که در آن رای دهنگان انتخاب های اول و دوم خود را مشخص می کنند. روشنی که برندۀ انتخابات در آن به تهایی در مسند قدرت قرار می گیرد، روشنی شناخته شده و مورد پذیرش می باشد، گرچه رایج ترین روش به شمار نمی رود.

روش های به کار گرفته شده برای انتخاب ریس جمهوری در ۱۰۱ کشور از بین این ۱۰۲ کشور شامل شمارش کلی آرای کسب شده توسط هر کاندیدا/ لیست انتخاباتی در سراسر کشور می باشد. با این حال، ایالات متحده با توجه به وجود هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری یک نمونه منحصر به فرد به شمار می رود. آرای مردم هر ایالت و منطقه کلمبیا به صورت جداگانه شمارش می شود و بر اساس این آراء اعضا هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری انتخاب می شوند، و سپس این اعضا ریس جمهوری را انتخاب می کنند. تقاضوت عملی ایجاد شده توسط این روش این است که ممکن است کاندیدایی که آرای مردمی بیشتری در سراسر کشور کسب کرده است، در نهایت به عنوان ریس جمهوری انتخاب نشود. این اتفاق تا کنون ۳ مرتبه در ۵۵ انتخابات ریاست جمهوری ایالات متحده رخ داده است (۲۰۰۰، ۱۸۸۸، ۱۸۷۶).

عقاید بیان شده در این مقاله لزوماً نشان دهنده دیدگاه ها و یا سیاست های دولت ایالات متحده نمی باشد.

هیئت انتخاب کننده رئیس جمهوری: چشم انداز فرانسوی

نوشته آندره ای کاسپی

© AP Images/Eric Fefferberg

نامزد های حزب سوسیالیست فرانسه، دو مینیک استراس- کان، لوران فابیوس و سگولن رویال در یک مناظره انتخابات مقدماتی شرکت می کنند.

شود، و در عین حال این سیستم دارای محدودیت ها و قیود لازم می باشد که به موجب آن تنها کاندیداهای جدی که دارای تجربه و شهرت سیاسی کافی هستند، می توانند به مرحله نهایی راه یابند.

سیستم آمریکایی ها متفاوت می باشد. هر ۵۰ ایالت و منطقه کلمبیا انتخابات خود را به صورت جداگانه برگزار می کنند، حتی اگر قوانین و فرآیند به کارگرفته شده در انتخابات ایالت ها در نهایت یکسان و مانند هم باشد. هر ایالت بر اساس آرای عمومی لیستی از انتخاب کنندگان را برمی گزیند که هر یک از آنها نماینده یک کاندیدا خواهد بود. تعداد انتخاب کنندگان در این لیست بر اساس تعداد کلی سناتور های هر ایالت (همواره دو سناتور) و تعداد نماینده کاندیدا در مجلس نمایندگان (که بستگی به جمعیت هر ایالت دارد) تعیین می شود. در تمامی ایالت ها به غیر از دو ایالت، این لیست تاییدی بر این موضوع است که کاندیدایی که اکثریت ساده و یا اکثریت مطلق آراء به دست آورد، تمامی کرسی های هیئت انتخاب کننده رئیس جمهوری را تصاحب خواهد کرد (برنده صاحب تمامی کرسی ها می باشد).

انتخابات ریاست جمهوری، هر چهار سال یکبار و در سه شنبه پس از اولین دوشنبه در ماه نوامبر برگزار می شود. در ماه دسامبر، هیئت انتخاب کننده رئیس جمهوری که مشکل از اعضای منتخب در هر ایالت می باشند، رئیس جمهوری

نظام آمریکا جهت انتخاب رئیس جمهوری برای مردم فرانسه. به عنوان یک مسئله اسرارآمیز است. ولی در حقیقت بعضی از عوامل نظام سیاسی دو کشور به هم نزدیک به نظر می رسد.

آیا فرانسوی ها می توانند چگونگی کارکرد روش هیئت انتخاب کننده رئیس جمهوری در ایالات متحده را درک کنند؟ احتمال آن بسیار کم است.

هم در فرانسه از سال ۱۹۶۲ به بعد و هم در ایالات متحده مردم رئیس حکومت جمهوری کشور را انتخاب می کنند و در هر دو دموکراسی این انتخابات از طریق رای گیری عمومی که در آن تمامی افراد بالغ حق دارند، انجام می شود. با این حال، انتخابات فرانسه به صورت مستقیم، و در حقیقت یک انتخابات دو مرحله ای می باشد که در آن هر شهروندی که بتواند تایید ۱۰۰۰ نفر را برای نامزدی خود به دست آورد، می تواند به عنوان کاندیدا شرکت کند. تمامی کاندیداها در مرحله اول انتخابات شرکت می کنند؛ و تنها دو کاندیدایی که بیشترین آراء را به دست بیاورند، می توانند در مرحله دوم که دو هفته بعد برگزار می شود، شرکت کنند.

این روند به آن معنا است که پس از پایان تمامی مراحل، برنده انتخابات دارای اکثریت آراء رای دهنده کاندیدا خواهد بود. فرانسوی ها معتقدند که سیستم آنها کاملا ساده بوده و شفافیت آن به اندازه ای است که آراء هیچ کاندیدایی نادیده گرفته نمی

این ایده موافق نیستند. در هر ایالت، اقلیت‌های نژادی، قومی، و مذهبی می‌خواهند در نتیجه انتخابات تاثیرگذار باشند، و در صورت وجود یک سیستم انتخابات ملی، آنها این توانایی خود را از دست خواهند داد.

علاوه بر این، تعریف شهروندی در ایالات متحده و فرانسه متفاوت می‌باشد. دموکراسی آمریکایی، چندرهنگی است؛ رای دادن بر اساس گروه بندی‌های فرهنگی جایگاه بسیار مهمی در امور سیاسی آمریکا دارد و این پدیده تنها در چهارچوب برگزاری انتخابات جدآگانه در هر ایالت معنا پیدا می‌کند. بنابر این، گرچه این سیستم در قرن هجدهم ایجاد شده است و برخی هنوز خواستار ایجاد اصلاحاتی در قانون اساسی ایالات متحده هستند، اما بقای هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری با مخاطره روپرتو خواهد شد. این نهاد خاص دارای سوابق منحصر به فرد خود بوده و با استناد به آن در آینده نیز به فعالیت خود ادامه خواهد داد.

کم کردن برخی از فاصله‌ها

با این وجود، انتخابات مقدماتی آمریکا شباهت‌های بسیار زیادی به اولین دور انتخابات فرانسه دارد، زیرا دموکرات‌ها و جمهوریخواهان با رای گیری، کاندیداها را که امکان پیروزی آنها بسیار کم می‌باشد حذف می‌کنند. با فرا رسیدن روز کارگر در آمریکا در ماه سپتامبر، تنها کاندیداهای دو حزب عمدۀ باقی می‌مانند و سایر کاندیداهای دارای نقش ناچیزی خواهند بود، مگر این که آنها در موقعیتی باشند که بتوانند بر نتایج انتخابات در ایالتی که رقابت در آنها بسیار تنگانگ است، تاثیرگذار باشند.

فرانسوی‌ها با کمی شک و تردید برگزاری انتخابات مقدماتی را آغاز کرده‌اند. و گرچه هنوز شیوه مشخصی برای برگزاری این انتخابات در نظر گرفته نشده است، اما انتخابات مقدماتی فرانسه به دسته بندی کردن و منظم کردن کاندیداهای هر حزب سیاسی کمک می‌کند. به عنوان مثال، در سال ۲۰۰۶ حزب سوسیالیست با ۳ کاندیدا وارد رقابت‌های انتخاباتی شد، و فعالان حزب یکی از این ۳ کاندیدا، سکولین رویال، را به نمایندگی از حزب خود برگزیدند. اتحادیه جنبش مردمی (UPM) نیز به شکل مشابهی راهکار دیگری را برگزید، و اعضای حزب یکی از دو کاندیدای اصلی حزب خود را انتخاب کردند. دور از انتظار نیست که در انتخابات ریاست جمهوری آتی، روندی مشابه توسعه یافته و به کار گرفته شود.

شیوه انتخاب ریس جمهوری، چه در فرانسه و چه در ایالات متحده، نشان دهنده عمیق ترین ارکان فرهنگی آن کشور می‌باشد. هیچ چیز از تحمل یک شیوه موفقیت آمیز در انجام امور یک کشور، بر کشوری دیگر، ناکارآمدتر و تأثیر بارتر نمی‌باشد. ■

عقاید بیان شده در این مقاله لزوماً نشان دهنده دیدگاه‌ها و سیاست‌های دولت ایالات متحده نمی‌باشد.

© AP Images/Wili Shilling

ای دهنهان به ریس جمهوری امریکا، مانند این افراد در سال ۱۹۰۲ احتمالاً در اینده نزدیک صحنه را ترک نمی‌کنند و معاون ریس جمهور ایالات متحده را با اکثریت مطلق آرا انتخاب می‌کنند.

این روند دو مرحله‌ای انتخابات هم بر مبنای آمار جمعیتی مردم آمریکا و هم بر اساس برآبری سیاسی بین ایالت‌های این کشور صورت می‌گیرد، که این دو جنبه مثبت، برای فرانسوی‌ها غیرمنتظره به شمار می‌رود.

فرال، و نه مت مرکز

نباید این حقیقت را از نظر دور داشت که ایالات متحده مانند فرانسه یک جمهوری مت مرکز نمی‌باشد. ایالت‌های تشکیل دهنده این کشور هر یک دارای تاریخ، قانون اساسی و زندگی اجتماعی خاص خود هستند. این ایالت‌ها همچنین بر حفظ دامنه نفوذ و اختیارات جدآگانه خود نیز تاکید دارند. برخی از این ایالت‌ها کوچک و کم جمعیت بوده و برخی نیز بسیار پر جمعیت هستند.

ایالت‌ها در برخی از زمینه‌ها با یک دیگر برابر هستند، اما بدیهی است که – بنا به دلایل جمعیتی و اقتصادی – در حقیقت ایالت‌ها با یک دیگر برابر نیستند. و این دلیل پیچیدگی سیستم آمریکایی می‌باشد. و همچنین این موضوع توضیحی برای این پدیده غیرعادی به شمار می‌رود که یک کاندیدا می‌تواند اکثریت آرای عمومی را به دست آورد، اما در هیئت انتخاب کننده ریس جمهوری آرای کمتری از رقبه خود به دست آورد. در انتخابات سال ۲۰۰۰ با اینکه ال گور ۵۰۰،۰۰۰ رای عمومی بیشتر از جورج دبلیو بوش کسب کرده بود، اما بوش به ریاست جمهوری انتخاب شد. مردم فرانسه از این موضوع بسیار شگفت‌زده، و شاید خشمگین، شدند.

با این حال به نظر می‌رسد که اکثر آمریکایی‌ها نمی‌خواهند سیستم انتخابات خود را به گونه‌ای تغییر دهند که شباهت بیشتری به سیستم انتخابات فرانسه داشته باشد، گرچه هر از گاهی ایده‌های ایجاد اصلاحات در این سیستم مطرح می‌شود. برخی از صاحب نظران علوم سیاسی خواستار ایجاد روشی هستند که شباهت بیشتری به سیستم فرانسه داشته باشد، اما بسیاری از صاحب نظران نیز با توجه به این موضوع که هر ایالت خواستار حفظ نفوذ و اختیارات سیاسی خود می‌باشد، با

شباخت هایی شگفت انگیز در دو سوی اقیانوس اطلس

نوشتهٔ فیلیپ جان دیویس

هارولد ویلسون رهبر حزب کارگر انگلستان در سال ۱۹۶۴ انتخابات را با پیروزی اندک، تقویت چند کرسی برداشت.

دیدگاه هایی متفاوت در مورد مردم سالاری

در فرهنگ سیاسی، مردم سالاری مطمئناً از آن واژگانی است که همه برای آن «هورا» می‌کشند. عموماً کشورها می‌خواهند که مردم سالار شناخته شوند، حتی اگر بیشتر در سطح روابط عمومی باشد تا حقیقت. در نیم قرنی که آلمان تقسیم شده بود، بخش شرقی کمونیست آن بود که موفق شد خود را جمهوری دموکراتیک بنامد.

ولی حتی کشورهایی که کارنامه دموکراتیک یک دیگر را قبول دارند ممکن است نظام خود را به شیوه‌های متفاوتی طراحی کنند. هنگامی که از دیدهای مختلف فرهنگی به

نظام انتخاباتی آمریکا و انگلیس کاملاً با یک دیگر متفاوت هستند. ولی گاهی به طور عجیب پیامدهای مشابه دارند.

کلاس‌های درس دو سوی اقیانوس اطلس فرستی ویژه برای یادگیری فراهم می‌آورند. دانشجویان بریتانیایی گاهی از شنین این که قانون گذاران در ایالات متحده معمولاً در انتخاباتی مبارزه می‌کنند که برنامه‌های شخصی نامزدها بر پیام سیاسی حزب مرکزی سایه می‌اندازد، کمی تکان می‌خورند.

هنگامی که به آنها شواهدی ارائه می‌شود که رؤسای جمهور، حتی اگر از یک حزب سیاسی باشند، باید مذاکرات زیادی با مجلس انجام دهند و به نتایجی برسند تا بتوانند قوانین پیشنهادی را به سیاست‌های عملی بدل سازند، کمی تعجب می‌کنند.

و هنگامی که به ساختار محرمانه کالج الکتورال و تووانایی مشهود اخیر آن در بدل ساختن فردی که بیشترین آرا را در سطح کشور به دست آورده است به نفر دوم انتخابات می‌رسند، لب هایشان را به هم فشار می‌دهند.

«حتی در صورتی که حزب مورد حمایت رای دهنگان برنده انتخابات شود، آنها نمی‌توانند تضمین کنند که سیاست‌هایی که مورد حمایت آنها بوده است اجرا می‌شوند! آنها نمی‌توانند مطمئن باشند که رهبری که بیشتر آنها به وی رای داده اند انتخاب می‌شود! آیا این واقعاً مردم سالاری است؟»

در برابر، دانشجویان ایالات متحده نسبت به سیستم انتخاباتی بریتانیا، که آنچنان در سلطه بیانیه‌های سیاسی حزبی است که خصایص انفرادی نامزدها تاثیر اندکی بر نتایج آن دارد، اعتماد ندارند. میزان کنترلی که مدیرانی که در داخل قوه مقننه کار می‌کنند بر سیاست‌ها دارند، آنها را نگران می‌کند.

و هنگامی که به انتخاب نخست وزیر می‌رسد، آنها از ارتباط ضعیف میان قوه مقننه و فرآیند انتخاب بسیار شگفت‌زده می‌شوند.

«در انتخاب نخست وزیر تقریباً هیچ یک از رای دهنگان دخیل نیستند! احزاب، کنترل شدیدی بر برنامه‌های سیاسی دارند! آیا این واقعاً مردم سالاری است؟»

باز می توان نمونه های مشابهی را در بریتانیا دید. در سال ۱۹۶۴ حزب کارگر ۳۱۷ کرسی از ۶۳۰ کرسی موجود را برد و با ۴ کرسی بیشتر از همه احزاب دیگر اکثریت مطلق را به دست آورد. حزب کارگر یکی از حوزه های انتخابیه

جرج دبلیو بوش مراسم سوگند را در تاریخ ۲۰ زانویه ۲۰۰۱ بعد از آن که از رقبب انتخاباتی خود چند رای عمومی کمتر آورد، به جا آورد.

را با تنها هفت رای اختلاف برد و نتیجه سه رقابت نزدیک دیگر در همان انتخابات به ترتیب با ۱۰، ۱۱ و ۱۴ رای رقم خوردن.

شکی نیست که ناظران در کشورهای بسیاری هنگامی که به فرای مرز هایشان نگاه می کنند دیدشان نسبت به دموکراسی گسترده تر می شود. تفاوت ها جدی هستند، می توانند تعجب آور باشند و زمینه ای برای ظهور دیدگاهای جدید فراهم کنند. اور بین عجایب دیگر فرهنگ های سیاسی، و از طریق آنها، بین عجایب داخلی همواره سرگرم کننده خواهد بود. ■

نظرهای ابراز شده در این مقاله لزوماً منعکس کننده دیدگاه ها و سیاست های دولت ایالات متحده نیستند.

نهادهای دموکراتیک و بنیادهای متفاوت فرهنگی و تاریخی آنها نگاه شود، آنها می توانند گیج کننده به نظر آیند و شباهت ها در فرهنگ های متفاوت ممکن است از دید پنهان شوند.

نظام بریتانیا به مرکزیت رقابت سیاسی حزبی پیوند خورده است. یکی از تغییراتی که در سال های اخیر در انتخاب رهبری حزب انجام شده است این است که ساختارهایی به نام کالج های لکتورال ایجاد شده اند. هدف از این کالج ها این است که توازن نمایندگی میان جناح های داخل حزب را حفظ کنند و مطمئناً آنها مدیون برخی درس هایی هستند که از سوی دیگر اقیانوس اطلس آموخته اند ولی به هیچ وجه بر اساس اصول فدرالیستی ای که محور کالج لکتورال ایالات متحده هستند بنا نشده اند.

جدای از این تفاوت ها، فرآیند مبتنی بر حزب برای انتخاب نخست وزیر بریتانیا به همان اندازه فرآیند انتخاب ریس جمهور ایالات متحده محروم است.

در نتایج انتخابات برخی شباهت ها ظهر می کنند. کالج لکتورال ایالات متحده به طور بالقوه امکان پیروزی برای فردی که بیشترین آرا را در سطح کشور کسب نکرده است، فراهم می کند. این امر برای ناظران بریتانیایی ناید عجیب باشد چرا که در هیچ یک از ۱۷ انتخابات عمومی ای که پس از جنگ جهانی دوم در بریتانیا برگزار شده اند حزب برنده اکثریت آرای ملی را کسب نکرده است. محافظه کاران در سال ۱۹۵۵ با ۴۹,۷ درصد آرا نزدیکترین رای به اکثریت را به دست آورند. ولی در هفت انتخابات پس از جنگ، حزب برنده کمتر از ۴۵ درصد آرا را به دست آورد و در سه مورد از آنها کمتر از ۴۰ درصد آرا را داشت و در سال ۲۰۰۵ این رقم به ۳۵,۲ درصد سقوط کرد.

اهمیت اعداد کوچک

برنده کالج لکتورال ایالات متحده نیز می تواند کمتر از نفر دوم، رای آورده باشد. این امر زیاد رخ نمی دهد ولی انتخابات سال ۲۰۰۰ این مساله را بسیار برجسته کرد.

مورد مشابهی می تواند در انتخابات عمومی بریتانیا نیز روی دهد. در سال ۱۹۵۱ حزب کارگر تقریباً مجموعاً ۱ درصد از حزب محافظه کار و متحدان آن بیشتر رای آورد ولی در نهایت تعداد کرسی هایش ۴ درصد کمتر بودند. در سال ۱۹۷۴ این حزب محافظه کار بود که آرای مردمی اش کمی بیشتر بود ولی حزب کارگر، کرسی های بیشتری را کسب کرد. با وجودی که دیگر احزاب کرسی های کافی برای حفظ توازن قدرت را داشتند، حزب کارگر دولت اقلیت را تشکیل داد.

انتخابات سال ۲۰۰۰ ایالات متحده اهمیت تعداد کمی رای در ایالت های مهم را مشخص کرد چرا که به مدت چندین هفته نتیجه انتخابات در فلوریدا عوض می شد.

منابع بیشتر

کتاب ها، مقالات، تارنما ها و فیلم هایی درباره هیئت انتخاب کننده

کتابها و مقالات:

Greenfield, Jeff. *The People's Choice*. New York: Plume, 1996.

Gregg, Gary L. *Securing Democracy: Why We Have an Electoral College*. Wilmington, DE: ISI Books, 2001.

Issacharoff, Samuel. "Law, Rules, and Presidential Selection." *Political Science Quarterly*, vol. 120, no. 1 (Spring 2005): p. 113.

Kura, Alexandria, ed. *Electoral College and Presidential Elections*. Huntington, NY: Nova Science Publishers, 2001.

Longley, Lawrence D. *The Electoral College Primer*, 2000. New Haven, CT: Yale University Press, 1999.

Neale, Thomas H. *The Electoral College: How It Works in Contemporary Presidential Elections*. Washington, DC: Congressional Research Service, 2004.
<http://fpc.state.gov/documents/organization/36762.pdf>

Neale, Thomas H. *The Electoral College: Reform Proposals in the 109th Congress*. Washington, DC: Congressional Research Service, 2007.
<http://fpc.state.gov/documents/organization/82468.pdf>

Rakove, Jack N. "Presidential Selection: Electoral Fallacies." *Political Science Quarterly*, vol. 119, no. 1 (Spring 2004): p. 21.

Reynolds, Andrew, Ben Reilly, and Andrew Ellis. *Electoral System Design: The New International IDEA Handbook*. Stockholm: International IDEA, 2005.
<http://www.idea.int/publications/esd/index.cfm#toc>

Ross, Tara. *Enlightened Democracy: The Case for the Electoral College*. Dallas, TX: Colonial Press, 2004.

Schumaker, Paul D., ed. *Choosing a President: The Electoral College and Beyond*. New York: Chatham House Publishers, 2002.

Baker, Ross K., and Jamie Raskin. "Has the Electoral College Outlived Its Usefulness?" *eJournal USA: The Long Campaign: U.S. Elections 2008*, (October 2007): .pp. 40-45

<http://usinfo.state.gov/journals/itdhr/1007/ijde/usefulness.htm>

Bennett, Robert W. *Taming the Electoral College*. Stanford, CA: Stanford Law and Politics, 2006.

Best, Judith. *The Choice of the People? Debating the Electoral College*. Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 1996.

Bonsor, Kevin. "How the Electoral College Works."
<http://www.howstuffworks.com/electoral-college.htm>

Colomer, Josep, ed. *Handbook of Electoral System Choice*. New York: Palgrave Macmillan, 2004.

Debating the Merits of the Electoral College. National Public Radio (27 October 2004).
<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=4127863>

Edwards, George C. *Why the Electoral College Is Bad for America*. New Haven, CT: Yale University Press, 2004.

Fortier, John C., ed. *After the People Vote: A Guide to the Electoral College*. Washington, DC: AEI Press, 2004.

Frey, William H. "The Electoral College Moves to the Sun Belt." *The Brookings Institution Research Brief*. Washington, DC: The Brookings Institution, May 2005.
http://www.brookings.edu/metro/20050505_Frey.pdf

Glenn, Gary. "Contemporary Perspectives: The Electoral College and the Development of American Democracy." *Perspectives on Political Science*, vol. 32, no. 1 (Winter 2003); p.4.

toral College Reform

<http://www.michiganlawreview.org/firstimpressions/vol106/electoral.htm>

U.S. National Archives: Electoral College Calculator

<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/calculator.html>

U.S. National Archives: U.S. Electoral College

<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/>

Who Really Elects the President?

<http://www.loc.gov/wiseguide/oct04/election.html>

فیلم ها:**The Electoral College in U.S. Elections**

<http://www.america.gov/multimedia/video.html?videoId=1691067575>

Everything You Wanted to Know About the Electoral College But Were Afraid to Ask

http://www.americanpressinstitute.org/pages/resources/2004/10/everything_you_wanted_to_know/

Swing States in U.S. Elections

<http://www.america.gov/multimedia/video.html?videoId=1691067637>

The U.S. Department of State assumes no responsibility for the content and availability of the resources listed above. All Internet links were active as of September 2008.

Shaw, Daron R. *The Race to 270: The Electoral College and the Campaign Strategies of 2000 and 2004.* Chicago: University of Chicago Press, 2006.

Should the Electoral College Count? Washington Post Newspaper in Education Program (23 November 2004). [http://www.washpost.com/nielessonplans.nsf/0/B08521CC22F805E085256F5B00547D90/\\$File/ElectoralCollege.pdf](http://www.washpost.com/nielessonplans.nsf/0/B08521CC22F805E085256F5B00547D90/$File/ElectoralCollege.pdf)

Thompson, Dennis. *Just Elections: Creating a Fair Electoral Process in the U.S.* Chicago: University of Chicago Press, 2002.

Turner, Robert C. "The Contemporary Presidency: Do Nebraska and Maine Have the Right Idea? The Political and Partisan Implications of the District System." *Presidential Studies Quarterly*, vol. 35, no. 1 (March 2005): p. 116.

Wagner, David S. "The Forgotten Avenue of Reform: The Role of States in Electoral College Reform and the Use of Ballot Initiatives to Effect That Change." *The Review of Litigation*, vol. 25, no. 3 (Summer 2006): p. 575.

تارنماهای اینترنتی:**270towin.com**

<http://www.270towin.com/>

About America: The Constitution of the United States of America With Explanatory Notes. Adapted from *The World Book Encyclopedia* © 2004, World Book, Inc.

<http://www.america.gov/publications/books/the-constitution.html>

The Electoral College

http://www.fairvote.org/e_college/?page=964

Electoral College Prediction Map

<http://www.washingtonpost.com/wp-srv/politics/interactives/campaign08/electoral-college/>

National Popular Vote

<http://www.nationalpopularvote.com/>

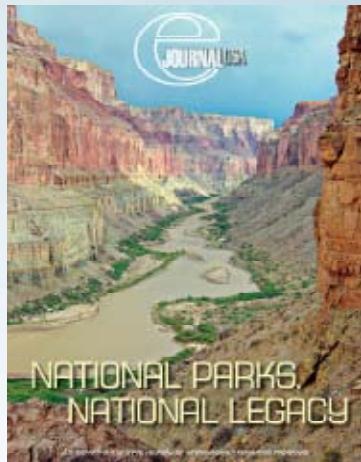
An Online Symposium on Recent Proposals for Elec-

America.gov

Telling America's Story

<http://www.america.gov/persian>

A
MONTHLY
JOURNAL
OFFERED IN
MULTIPLE
LANGUAGES

